

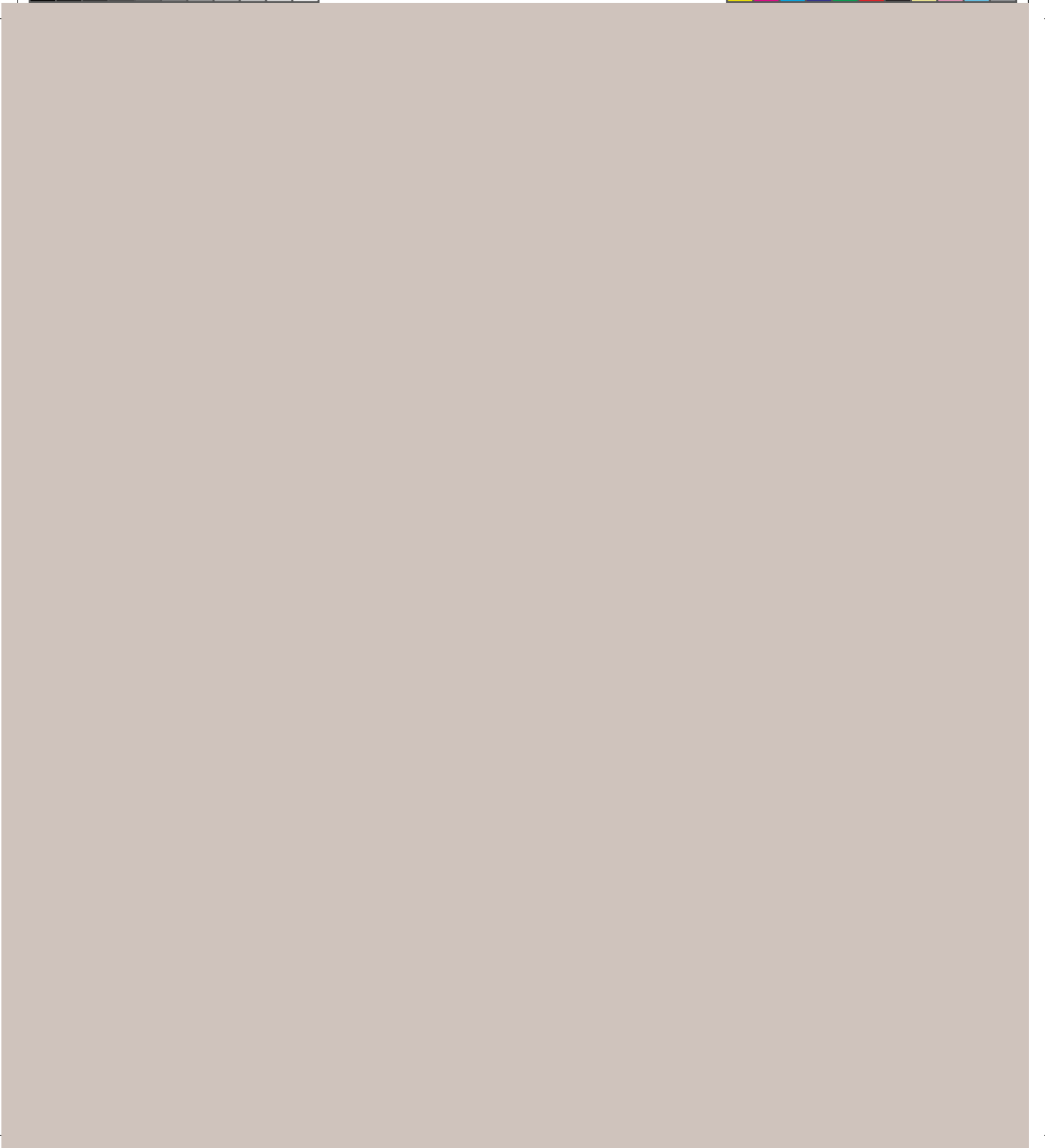

Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky

**GRATIAS
AGIT
MMXVII**

GRATIAS AGIT MMXVII

CENA MINISTERSTVA
ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

SEZNAM LAUREÁTŮ
LIST OF LAUREATES

JIŘÍ BĚLOHLÁVEK

IN MEMORIAM

ČESKO / CZECHIA

DOSTATNI TOMASZ

POLSKO / POLAND

CLARA JANÉS NADAL

ŠPANĚLSKO / SPAIN

MIRIAM KAMA

IZRAEL / ISRAEL

DORIS KUMAROVÁ

INDIE / INDIA

JAROSLAV KYNČL

USA

PAUL MILLAR

VELKÁ BRITÁNIE / UNITED KINGDOM

LUDMILA MUCHINA

UKRAJINA / UKRAINE

DAMJAN PRELOVŠEK

SLOVINSKO / SLOVENIA

OLIVER RATHKOLB

RAKOUSKO / AUSTRIA

MARTINA SÁBLÍKOVÁ

ČESKO / CZECHIA

JÜRGEN SERKE

NĚMECKO / GERMANY

GEORGINA SEHNOUTKA STEINSKY

KANADA / CANADA

ALENA WAGNEROVÁ

ČESKO, NĚMECKO / CZECHIA, GERMANY

VĚRA YABÉKO VITÁČKOVÁ

KAMERUN / CAMEROON

**JIŘÍ
BĚLOHLÁVEK**

IN MEMORIAM

DIRIGENT
/ CONDUCTOR

ČESKO
/ CZECHIA

Jiří Bělohlávek se narodil 24. 2. 1946. Uplynulých více než 40 let šíří dobré jméno české hudby v zahraničí, naposledy v letech 2006–2012 jako šéfdirigent Symfonického orchestru BBC v Londýně a od roku 2013 v pozici hlavního hostujícího dirigenta filharmonického orchestru v nizozemském Rotterdamu.

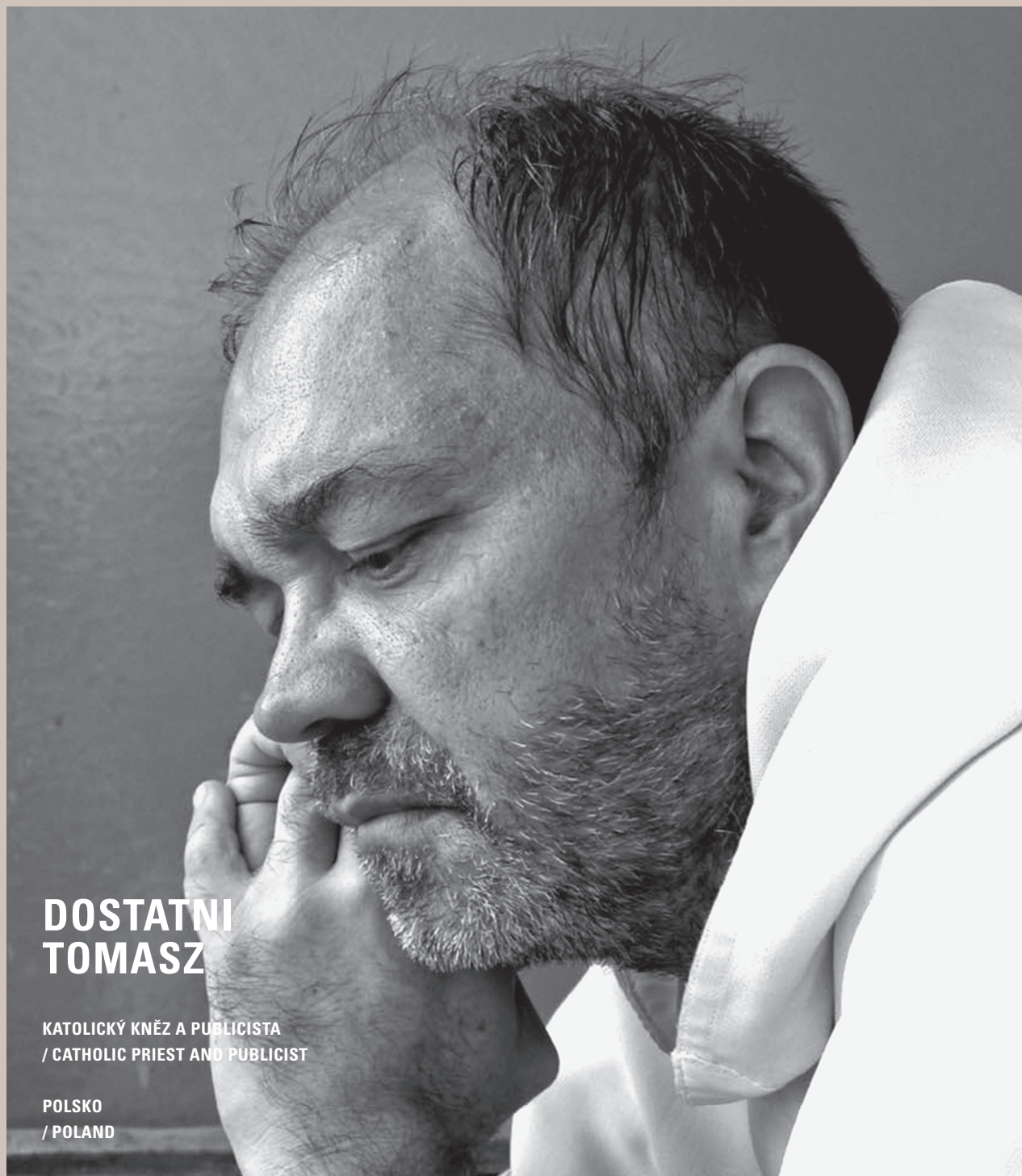
Pan Jiří Bělohlávek pokračuje v tradici největších českých dirigentů. Důkladná znalost koncertního a operního repertoáru, bohaté zkušenosti jako šéfdirigenta Brněnské filharmonie (1972–1978), Pražského symfonického orchestru FOK (1977–1978), České filharmonie (1990–1992 a nyní znovu od roku 2012), Pražské filharmonie (1993–2005), Symfonického orchestru BBC (2006–2012) a hlavního hostujícího dirigenta Rotterdamského filharmonického orchestru od roku 2013 z něj činí jednoho z nejrespektovanějších dirigentů naší doby.

Jeho systematická propagace české hudby, zejména pak Bohuslava Martinů, Leoše Janáčka a Antonína Dvořáka, je dobře zdokumentována nejen na programech hlavních světových orchestrů a operních domů v průběhu posledních čtyř dekad, ale také na mnoha nahrávkách významných hudebních společností. Pan Jiří Bělohlávek byl v roce 2012 na závěr svého působení u Symfonického orchestru BBC vyznamenán Řádem britského impéria (*Commander of the British Empire CBE*). Jeho nynější působení při Rotterdamském filharmonickém orchestru přispívá i nadále k šíření dobrého jména Česka v zahraničí v oblasti vážné hudby. Jiří Bělohlávek zemřel dne 31. května 2017 ve věku 71 let.

Jiří Bělohlávek was born on 24 February 1946. Over the past 40 years, he has spread the reputation of Czech music abroad, most recently in 2006–2012 as chief conductor of the BBC Symphony Orchestra in London, and since 2013 as the main guest conductor of the Philharmonic Orchestra in Rotterdam, Netherlands.

Jiří Bělohlávek continues the tradition of the greatest Czech conductors. Thorough knowledge of the concert and opera repertoire, along with his wealth of experience as principal conductor of the Brno Philharmonic Orchestra (1972–1978), the Prague Symphony Orchestra (1977–1978), the Czech Philharmonic Orchestra (1990–1992 and now again since 2012), the Prague Philharmonic Orchestra (1993–2005), the BBC Symphony Orchestra (2006–2012) and the principal guest conductor of the Rotterdam Philharmonic Orchestra since 2013, makes him one of the most respected conductors of our time.

His systematic promotion of Czech music, especially Bohuslav Martinů, Leoš Janáček and Antonín Dvořák, is well documented not only in the programmes of major world orchestras and opera houses over the last four decades, but also in many recordings by leading music companies. In 2012, as his stint at the BBC Symphony Orchestra was drawing to a close, Jiří Bělohlávek was named a Commander of the Most Excellent Order of the British Empire (CBE). His current work at the Rotterdam Philharmonic Orchestra continues to contribute to the spread of the Czechia's reputation abroad in the field of classical music. Jiří Bělohlávek died on 31st May 2017 at the age of 71.

DOSTATNI TOMASZ

KATOLICKÝ KNĚZ A PUBLICISTA
/ CATHOLIC PRIEST AND PUBLICIST

POLSKO
/ POLAND

Tomasz Dostatni OP se narodil 17. září 1964 v Poznani. V současné době žije v dominikánském klášteře v Lublině. Jako první z polských kněží začal po sametové revoluci v roce 1989 trvale pracovat v Česku. Avšak už v 80. letech minulého století udržoval kontakty s českými dominikány, tehdy působícími v podzemí. Studium filozofie a teologie završil na Papežské teologické akademii v Krakově. Povinný vzdělávací kurs absolvoval na Filozoficko-teologickém kolegiu otců dominikánů, současně navštěvoval také přednášky z polské a ruské literatury na Jagellonské univerzitě. Na počátku 90. let minulého století působil v Praze, kde byl pověřen funkcí novicmistra v klášteře dominikánů a funkcí administrátora polské katolické farnosti, korespondenta vatikánského rozhlasu a polské Katolické informační agentury. V Praze rovněž založil Středisko křesťanské kultury. Později se stal v Poznani ředitelem dominikánského nakladatelství „W drodze“.

Mnoho let se účastnil projektu „Měsíc polsko-české křesťanské kultury“ v Kladském pomezí. Byl rovněž vydavatelem a promotorem téměř všech překladů knih prof. Tomáše Halíka do polštiny. Je členem redakční rady českého časopisu pro teologii „Salve“. Překládá z češtiny. Autorsky se podílel na tvorbě několika desítek televizních pořadů „W drodze“. Na svém kontě má řadu vlastních knih, esejů, fejetonů, mezi nimi dvou knižních rozhovorů vydaných v češtině – společně s Jaroslavem Šubrtem rozhovoru s kardinálem Dominikem Dukou OP, který později vyšel i v polštině a ve španělštině (vydaného v Peru), a také rozhovoru s prof. Tomášem Halíkem. Řadu let vede v Lublinu Nadaci „Přes hranice sv. Jacka Odrowąże“, která se věnuje ekumenickému dialogu s ostatními náboženstvími a kultivaci dialogu v polské společnosti. Společně s Univerzitou Marie Curie-Skłodowske v Lublinu řadu let uskutečňoval program „Překračovat hradby“ a s Univerzitou Adama Mickiewicze v Poznani cyklus setkání „Evropa, ale jaká?“. Vedl také seminář „Podnikání – kultura – náboženství“ pořádaný ve spolupráci s bankou PKO BP v Poznani a v rámci divadelních konfrontací v Lublinu stálý cyklus „Jak žít? – rozhovory s filozofy“. Spolupracuje s hnutím setkání mládeže „Lednica 2000“. Byl členem meziresortního týmu poradců polského premiéra pro záležitosti Polonie a Poláků žijících za hranicemi vlasti. Je členem Nadace svatého Vojtěcha – Adalberta. Mimo jiné je i čestným členem Společnosti pro církevní právo, laureátem „Zlatého lednického talentu“, držitelem cen „Amicus Libri“ a „Angelus“ jakožto osobnost mediální kultury.

Téměř tři desetiletí se účastní a organizuje různá setkání, debaty, přednášky, koncerty a výstavy s českými umělci, intelektuály a teology. Publicisticky je činný jak ve světských, tak církevních médiích. Aktivně se účastní polské veřejné debaty na společenská a náboženská témata. Je přítelem umělců, novinářů, lidí „nepokorných“. Jak sám o sobě říká: Přáteli se s jednou polovinou lidstva – tou lepší. A kritizuje tu druhou, od které si zachovává dostatečný odstup. Pokud jde o polsko-české vztahy, je – jak tvrdí mnoho jeho známých – „člověkem – institucí“.

Tomasz Dostatni O.P. was born in Poznań on 17 September 1964. He currently resides in the Dominican monastery in Lublin. He was the first Polish priest to begin working permanently in Czechia after the Velvet Revolution in 1989. However, as far back as the 1980s he was in contact with the Czech Dominicans, who were then underground. He completed his philosophy and theology studies at the Pontifical Academy of Theology in Kraków. He took a compulsory course at the College of Philosophy and Theology of Dominican Fathers while simultaneously attending lectures in Polish and Russian literature at the Jagiellonian University. In the early 1990s, he served in Prague as a master of novices in the Dominican monastery, an administrator of the Polish Catholic parish, and a correspondent of Vatican Radio and the Polish Catholic Information Agency. He also founded the Christian Cultural Centre in Prague. Later, he became director of the “W drodze” Dominican publishing house in Poznań.

He has long been involved in the “Polish-Czech Christian Culture Month”, a project held in the Klodzko border region. He has also published and promoted almost all translations of Prof. Tomáš Halík’s books into Polish. He is on the editorial board of Salve, the Czech journal of theology. He translates from Czech. He has contributed to the production of several dozen “W drodze” television shows. He has also authored a number of his own books, essays, and feuilletons, including two book interviews published in Czech – an interview he and Jaroslav Šubr conducted with Dominik Duka O.P., later also published in Polish and Spanish (in Peru), and an interview with Prof. Tomáš Halík. He has spent several years running “Beyond the Borders of Hyacinth of Poland”, a foundation in Lublin that is dedicated to ecumenical dialogue with other religions and the cultivation of dialogue in Polish society. He organised the “Cross the Walls” programme with the Maria Curie-Skłodowska University in Lublin for years, as well as the “Europe, but What Type?” series of meetings in conjunction with the Adam Mickiewicz University in Poznań. He also spearheaded the seminar “Business – Culture – Religion”, organised in Poznań in cooperation with the PKO BP bank, and “How to live? Interviews with Philosophers”, a permanent cycle included in theatre festivals hosted by Lublin. He works with the “Lednica 2000” annual youth meeting. He was a member of the Polish prime minister’s interdepartmental advisory team on the affairs of the Polish diaspora and Poles living outside their homeland. He is a member of the St Adalbert Foundation. He is also an honorary member of the Church Law Society, a “Golden Lednica Talent” laureate, and a holder of the “Amicus Libri” and “Angelus” awards as a figure in media culture.

For almost three decades, he has participated in and organised various meetings, debates, lectures, concerts and exhibitions featuring Czech artists, intellectuals and theologians. He works as a journalist in both secular and church media. He actively contributes to Polish public debate on social and religious themes. He is friends with artists, journalists, and the “unsubmissive”. As he says of himself: He is friends with one half of humanity – the better half. And he castigates the other, which he keeps at a sufficient distance. As for Polish-Czech relations, he is – as many of his acquaintances say – a “man-cum-institution”.

**CLARA
JANÉS NADAL**

BÁSNÍŘKA, PROZAIČKA A PŘEKLADATELKA ČESKÉ POEZIE DO ŠPANĚLŠTINY
/ POET, PROSE WRITER AND TRANSLATOR OF CZECH POETRY INTO SPANISH

ŠPANĚLSKO
/ SPAIN

Clara Janés se narodila v roce 1940 v Barceloně. Je dcerou básníka Josepa Janése. Vystudovala filosofii a literaturu na univerzitách v Barceloně, Pamploně a na francouzské Sorboně. V roce 1964 jí vyšla první kniha *Přemožené hvězdy* (*Las estrellas vencidas*). Od té doby vydala více než dvacet básnických sbírek, několik románů, povídkových knih a biografii. Píše též eseje a překládá do španělštiny poezii z evropských a neevropských jazyků (mimo jiné z turečtiny a perštiny). Její knihy byly přeloženy do více než dvaceti jazyků. Je držitelkou mnoha domácích i zahraničních ocenění, v roce 1997 obdržela španělskou národní cenu za překlad, mimo jiné českých básníků Holana a Seiferta. V roce 2015 byla zvolena členkou Královské španělské akademie (Real Academia Española) a stala se tak historicky desátou ženou. Tím Česko získalo významného zastánce a propagátora české kultury v této prestižní instituci.

Clara Janés se významným způsobem zasloužila o zpřístupnění české poezie ve Španělsku a španělsky mluvících zemích. Do španělštiny přeložila téměř padesát děl českých básníků a prozaiků. Podařilo se jí přeložit téměř celé dílo Vladimíra Holana, překládala též Seiferta, Halase, Ortena, Nezvala, Máchu, z prozaiků pak Nerudu, Durycha, bratry Čapkovy, Havla, Hrabala či Klímu. Publikovala rovněž dlouhou řadu článků o české poezii.

Zásadním impulsem pro překládání české literatury se pro Claru Janés stal její osudový umělecký a osobní vztah s básníkem Vladimírem Holanem. V jednatřiceti letech ji doslova uchvátil španělský překlad Holanovy *Noci s Hamletem*. Tento zážitek vedl k rozhodnutí poznat českého básníka osobně. Navázala s ním písemný a od roku 1975 i osobní kontakt. Toto setkání obou umělců postupně otevřelo Claře Janés cestu nejen k celku Holanova díla, ale i k českému jazyku a dlouhé řadě dalších českých autorů, jejichž díla postupně přeložila do španělštiny.

Svůj mnohovrstevný vztah k Holanovi Clara Janés popsala v knize *Hlas Ofélie* (*La voz de Ofelia*) z roku 2005, na níž pracovala dlouhých dvanáct let. Reflektuje v ní své setkání s básníkem v jeho domě na pražské Kampě a jedinečnou formou vyznání na pomezí autobiografie, legendy a básně v próze přibližuje zcela ojedinělý případ prolnutí života a literatury. O rok později věnovala Clara Janés Holanovi též biografii *Cesta na Kampu* (*Camino a Kampa*).

V roce 2000 obdržela Clara Janés z rukou prezidenta Havla Medaili Za zásluhy I. stupně za svůj přínos pro rozvoj česko-španělských vztahů. Od té doby nicméně básnička přeložila další díla českých autorů (naposledy např. Máchův *Máj*) a její velká antologie Vladimíra Holana *Jeskyňě slov* (*La gruta de las palabras*) byla ve velké anketě deníku *El País* vyhodnocena španělskými literárními kritiky jako jedna z 10 nejlepších knih roku 2011. V současné době Clara Janés připravuje další výběr z Holanova díla. Intenzivně tak pokračuje v prezentaci české poezie a šíření dobrého jména Česka ve španělsky mluvícím prostředí.

Clara Janés, daughter of the poet Josep Janés, was born in Barcelona in 1940. She studied philosophy and literature at the Universities of Barcelona and Pamplona and at the French Sorbonne. She published her first book, *Las estrellas vencidas*, in 1964, since when she has released more than twenty poetry collections, several novels, short stories, and biographies. She also writes essays and translates poetry from European and non-European languages (including Turkish and Persian) into Spanish. Her books have been translated into more than twenty languages. She has been awarded many domestic and international prizes. In 1997, she received the Spanish National Translation Prize, including for her translations of the Czech poets Holan and Seifert. In 2015, she was elected to the Real Academia Española, historically the tenth woman to become a member. In the process, Czechia gained an important advocate and promoter of Czech culture at this prestigious institution.

Clara Janés has been highly instrumental in making Czech poetry available in Spain and other Spanish-speaking countries. She has translated almost fifty works by Czech poets and prose writers into Spanish, including virtually the entire *oeuvre* of Vladimír Holan, as well as his fellow poets Seifert, Halas, Orten, Nezval, Mácha, and the prose writers Neruda, Durych, the Čapek brothers, Havel, Hrabal and Klíma. She has also published a far-reaching series of articles on Czech poetry.

Clara Janés' fundamental impulse to translate Czech literature stemmed from her fateful artistic and personal relationship with the poet Vladimír Holan. At the age of 31, she was absolutely enthralled by the Spanish translation of Holan's *A Night with Hamlet*, an experience that made her decide to get to know the Czech poet personally. Having struck up correspondence, they were then in personal contact from 1975. This meeting of two artists gradually opened up Clara Janés's path not only to Holan's work, but also to the Czech language and many other Czech authors, whose works she has steadily translated into Spanish.

Clara Janés described her multifaceted relationship with Holan in her 2005 book *La voz de Ofelia*, which took her twelve years to write. In it, she dwells on her meeting with the poet at his home in Kampa, Prague and, in a unique form of confession straddling autobiography, legend and poetry in prose, she describes this entirely unique case where life blends with literature. A year later, Clara Janés also devoted a biography, *Camino a Kampa*, to Holan.

In 2000, President Havel awarded Clara Janés the Medal of Merit, First Class, for her contribution to the development of Czech-Spanish relations. Since then, the poet has translated other works by Czech authors (most recently Mácha's *Máj*), and her monumental anthology of Vladimír Holan, *La gruta de las palabras*, was named one of the top ten books of 2011 by Spanish literary critics in a large-scale poll conducted by *El País*. Clara Janés is preparing another anthology of Holan's work and, as such, continues to work earnestly on presenting Czech poetry and spreading the good name of Czechia among Spanish speakers.

MIRIAM KAMA

PŘEDSEDKYNĚ HAIFSKÉ POBOČKY SDRUŽENÍ ČECHOSLOVÁKŮ ŽIJÍCÍCH V IZRAELI
/ PRESIDENT OF THE HAIFA BRANCH OF THE ASSOCIATION OF CZECHOSLOVAKS LIVING IN ISRAEL

IZRAEL
/ ISRAEL

Miriám Kama se narodila jako Božena Langová ve Velké Bytči na Slovensku. Její rodiče zde provozovali tiskárnu a obchod se školními potřebami. V roce 1942 byl její tatínek deportován do vyhlazovacího tábora Majdanek, kde byl zavražděn. Vzápětí pak byla s maminkou a starší sestrou internována v koncentračním táboře Sereď a jejich veškerý majetek byl arizován. Ve zmatcích po vypuknutí Slovenského národního povstání v roce 1944 se jim podařilo uprchnout a až do konce války se s maminkou ukrývaly ve stálém strachu z odhalení.

Po roce 1945 se vrátily domů do Bytče. Rodinný majetek jim nikdy nebyl vrácen a zůstal ve vlastnictví slovenských arizátorů. Místní občané – zjistivši, že přežily holocaust – je přijali s velkou nelibostí. Z rodného města byly vyhnaný a začaly nový skromný život v Žilině. Zde Božena vychodila základní a střední školu a poté byla přijata na Státní konzervatoř v Praze. Po jejím úspěšném absolvování působila jako učitelka klavíru na Lidové škole umění.

Do Izraele se společně s maminkou přestěhovala na konci roku 1964. V Izraeli Božena pokračovala ve výuce klavíru na konzervatoři Anzagi v Tel Avivu a na Městské konzervatoři v Petach Tikva. V roce 1965 si na výzvu úřadů přeměnila křestní jméno na hebrejské Miriam. V roce 1968 se provdala za Yechezkelu Kama (rodák z Bratislavy, původně Pavol Kálmán) a přestěhovala se do Haify, kde pokračovala ve výuce hudby. V roce 1969 byl její manžel na pět let vyslán izraelským MVZ do karibského Barbadosu, aby zde působil jako poradce pro námořní záležitosti tamějšího ministerského předsedy. Po návratu do Izraele se opět věnovala hudební výchově a vstoupila jako řadový člen do Haifské pobočky Sdružení Čechoslováků žijících v Izraeli. Intenzita a atraktivnost činnosti této největší krajské organizace stoupla po pádu komunistického režimu v Československu a znovuoobnovení diplomatických vztahů.

V souvislosti s přípravami první návštěvy prezidenta Václava Havla v Izraeli v dubnu 1990 byla paní Kama zvolena do výboru Sdružení. Miriám Kama stála za řadou inovativních myšlenek a novou podobou místního krajského života. Post opustila v roce 2000, aby se mohla plně věnovat Haifské pobočce poté, co byla zvolena do jejího vedení.

Paní Kama krajský život v Haifě a severním Izraeli změnila takřka od základů. Podařilo se jí do aktivní práce zapojit další členy a zejména pak mladší generaci. Zajistila prostory, kde se čeští krajané mohou jednou za měsíc setkávat a vždy pro ně připravuje atraktivní program – promítání českých filmů, hudební večery, přednášky či diskuse na aktuální zajímavá témata. Pro krajskou obec organizuje jednodenní výlety i delší zájezdy.

Zatímco na celostátní úrovni se dnes Sdružení potýká se stárnutím a úbytkem členů, haifská pobočka Sdružení je dnes v Izraeli jediná, která je aktivní a vsutku živá. V haifské oblasti se díky často neviditelné, avšak obětavé práci paní Kamy udržuje jak český jazyk, tak u mladších generací alespoň kolektivní povědomí původu v českých zemích.

Byť původně ze Slovenska, k Česku má paní Kama mimořádně kladný vztah. Když se jí po rozpadu federace naskytla možnost získat české občanství, neváhala ani okamžik. K Česku se hrdě hlásí, a přestože čeština není její mateřštinou, důsledně ji užívá ve styku se všemi československými krajaný.

Miriám Kama se vždy chová se zdvořilou skromností, která je však v nepřímé úměře k nesmírné práci, kterou za sebou během posledních 16 let zanechala. Její působení ve funkci regionální předsedkyně učinilo z Haify poslední baštu živého krajského života v Izraeli.

Miriám Kama was born Božena Langová in Velká Bytča, Slovakia, where her parents ran a printworks and a shop with school supplies. In 1942, her father was deported to the Majdanek extermination camp, where he was killed. She, her mother and elder sister were then interned in Sereď concentration camp and all their property was aryanised. In the turmoil following the outbreak of the Slovak National Uprising in 1944, they managed to escape and remained in hiding until the end of the war, constantly afraid of being found out.

After 1945, they returned home to Bytča. Their family property was never returned to them, remaining instead in the hands of Slovak aryanisers. Local citizens – discovering that they had survived the Holocaust – were hostile to them. Forced to leave their hometown, they started afresh in Žilina, where they led a meagre life. Božena went to primary and secondary school here, before being admitted to the State Conservatory in Prague. Upon graduating, she worked as a piano teacher at the Folk Art School.

At the end of 1964 Božena moved, with her mother, to Israel, where she continued to teach the piano at Anzagi Conservatory in Tel Aviv and Petah Tikva City Conservatory. In 1965, she changed her first name to the Hebrew Miriam at the invitation of the authorities. In 1968, she married Yechezkel Kama (a native of Bratislava, originally Pavol Kálmán) and moved to Haifa, where she continued to teach music. In 1969, the Israeli foreign ministry posted her husband to Barbados in the Caribbean for five years to serve as an adviser on maritime affairs to that country's prime minister. After returning to Israel, she again became involved in music education, and took out ordinary membership of the Haifa branch of the Association of Czechoslovaks Living in Israel. The intensity and appeal of this largest compatriot organisation increased after the fall of the Communist regime in Czechoslovakia and the re-establishment of diplomatic relations.

In connection with preparations for President Václav Havel's first visit to Israel in April 1990, Ms Kama was elected to the Association's committee. She was responsible for a host of innovative ideas and a new way of local compatriot life. She left this post in 2000 in order to devote herself fully to the Haifa branch after being elected its head.

Ms Kama transformed compatriot life in Haifa and northern Israel more or less from the bottom up. She managed to engage actively with other members – particularly the younger generation. She has found premises where Czech compatriots can meet once a month, and she always prepares interesting events for them – screenings of Czech films, music evenings, lectures and discussions on current topics of interest. She organises both day trips and longer excursions for the compatriot community.

While, nationally, the Association's membership is ageing and shrinking in numbers, its Haifa branch is now the only one in Israel that is active and truly vibrant. In the Haifa region, Ms Kama's often invisible but dedicated work keeps the Czech language going and, among the younger generations, maintains at least a collective awareness of their Czech origins.

Although originally from Slovakia, Ms Kama has an extremely warm relationship with Czechia. Given the opportunity to obtain Czech citizenship after the break-up of the federation, she did not hesitate for a moment. She is proud of Czechia and, despite the fact that Czech is not her mother tongue, she consistently uses it in contact with all Czechoslovak compatriots.

Miriám Kama always conducts herself with polite modesty, which is completely at odds with the immense work she has done in the past 16 years. In her role as regional chairperson, she has made Haifa the last stronghold of energetic compatriot life in Israel.

**DORIS
KUMAROVÁ**

PROPAGÁTORKA ČESKÉ KULTURY V INDII
/ PROMOTER OF CZECH CULTURE IN INDIA

INDIE
/ INDIA

Doris Kumarová, rozená Bísková, se narodila 22. února 1945 Ing. Františku Bískovi a Lydii Bískové v rodinné vilce v Praze na Dobešce. Vyrůstala v tradičním evangelickém prostředí. Velký vliv na ni měl dědeček Juren, který působil jako evangelický farář a velký český patriot. Tento patriotismus se přenášel i na další generaci. Její bratr Tomáš Bísek je také evangelický farář, disident a chartista, a druhý bratr Petr Bísek v letech 1990–2010 vydával v USA pro české krajany Americké listy. V rodině bylo zdůrazňováno všeobecné vzdělání, skromnost a důvěra v dobro člověka.

Doris Kumarová nejprve studovala na gymnáziu v Praze Podolí, později obor pozemní stavby na ČVUT. V roce 1967 se odstěhovala za manželem do Velké Británie, kde se jim narodil syn Ashish. Celá rodina se v roce 1968 přestěhovala do Indie, kde se jim později narodily dcery Ketaki a Adina. Od začátku svého působení v Indii byla velkou českou patriotkou a podporovatelkou nejrůznějších kulturních aktivit. Její dcera Ketaki, známá v Indii pod uměleckým pseudonymem Ketaki Narain, vystudovala filosofii a balet (byla jednou z nejznámějších baletek indického klasického baletu Bharata Natyam, v roce 1999 v koncertním cyklu Struny podzimu přednesla program Bharatanatyam v Míčovně Pražského hradu). Druhá dcera Adina si pro svou magisterskou diplomovou práci na univerzitě v USA vybrala vypracování urbanistické studie Václavského náměstí, syn Ashish po skončení studia na prestižním IIT Delhi získal PhD na Cornellské univerzitě v USA a v návaznosti na úspěšnou korporáční kariéru založil firmu Zunum Aero v Seattlu v USA.

Doris Kumarová si postupem času získala mnoho kontaktů a přátel mezi představiteli indické kultury, umění i akademické obce a s jejich pomocí propagovala v Indii českou kulturu a umění. Po sametové revoluci aktivně zprostředkovávala zastoupení české kinematografie na různých filmových festivalech po celé Indii, později organizovala také kulturní výměny. Díky její nezištné pomoci se podařilo uspořádat v Indii desítky různých výstav, koncertů a dalších kulturních akcí.

Pro svou neúnavnou aktivitu Velvyslanectví České republiky v Indii nabídlo paní Doris Kumarové v roce 1997 pozici referentky pro kulturní, školské a vědecké styky. Na zastupitelském úřadu České republiky působila paní Kumarová více než 15 let. Svou pracovitostí, zápletem pro věc a mírumilovnou povahou dělala vždy velmi dobrou vizitku Česka. V jednom e-mailu paní Doris Kumarová napsala: „*Mé působení na velvyslanectví mělo základ v mém srdci, zdroji mého radostného úsilí o prezentování mé rodné země ve své jedinečnosti, kterou se vyznačuje.*“

Od roku 2014 po odchodu do důchodu působila Doris Kumarová jako lektorka českého jazyka na katedře slovanštin a ugrofinských jazyků Dillíské univerzity a dosud se věnuje výběru talentovaných indických studentů, pro které vyhledává vhodné umístění na vysokých školách v Česku.

V roce 2016 po náhlém ukončení působení dosavadní lektorky českého jazyka se Doris Kumarová zcela dobrovolně a nezištně ujala studentů všech 4. ročníků Dillíské univerzity a pokračuje s nimi ve výuce českého jazyka a literatury. Aktivně se účastnila také mezinárodní konference o překladech se svým příspěvkem na téma „Cyril a Metoděj jako překladatelé.“

Doris Kumarová v Indii žije již 47 let, v uplynulých desetiletích výrazným způsobem přispěla k navazování kulturních a uměleckých vztahů mezi Českem a Indií a zajišťovala organizaci mnoha kulturních akcí propagujících českou kulturu a bohemistiku.

Doris Kumarová, née Bísková, was born to František Bísek and Lydia Bísková in their family villa in Dobeška, Prague, on 22 February 1945. She grew up in a traditional evangelical setting. Her grandfather, Juren, an evangelical pastor and a great Czech patriot, had a major influence on her. This patriotism was passed on to the next generation. Her brother Tomáš Bísek is also an evangelical pastor, a dissident and a Chartist. Her other brother, Petr, published American Letters for Czech compatriots in the US from 1990 to 2010. Within the family, there was an emphasis on all-round education, modesty and trust in human good.

Doris Kumarová studied at the grammar school in Podolí, Prague, before graduating in building construction at the Czech Technical University. In 1967, she moved to the UK to be with her husband. It was here that her son Ashish was born. In 1968, the whole family moved to India, where their daughters Ketaki and Adina were subsequently born. As soon as she set foot in India, she was a great Czech patriot and a cheerleader for a wide range of cultural activities. Her daughter Ketaki, known in India under the stage name Ketaki Narain, studied philosophy and ballet (she was one of the most famous ballet dancers of Bharatanatyam, the Indian classical dance; in 1999 she performed a Bharatanatyam set as part of the String of the Autumn concert series hosted by the Ball Games Hall at Prague Castle). Doris Kumarová's second daughter, Adina, drew up a town-planning study for Wenceslas Square as her Master's dissertation at a US university, while her son Ashish, after graduating from the prestigious IIT Delhi, earned a PhD at Cornell University in the US and, using his successful corporate career as a springboard, established Zunum Aero in Seattle.

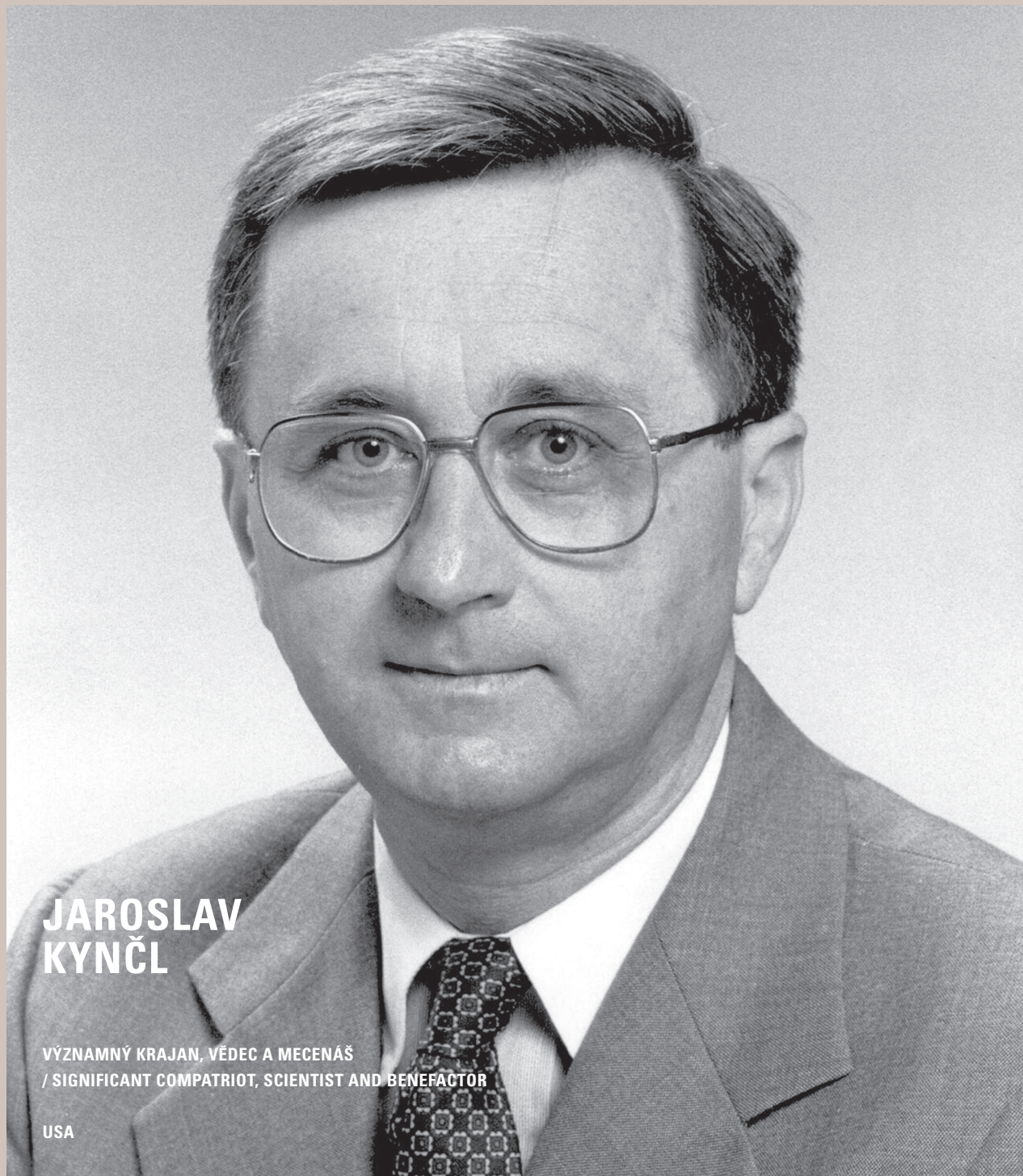
Over time, Doris Kumarová has made many contacts and friends among the representatives of Indian culture, art and the academic community and, with their help, has promoted Czech culture and art in India. After the Velvet Revolution, she actively mediated the inclusion of Czech cinematography at various film festivals throughout India, and later also organised cultural exchanges. Thanks to her selfless help, dozens of different exhibitions, concerts and other cultural events have been held in India.

In 1997, in recognition of her assiduous work, the Czech Embassy in India offered Doris Kumarová a job as a cultural, educational and scientific liaison officer. Ms Kumarová worked at the Czech mission for more than 15 years. With her diligence, fervour and the peaceful nature, she always did Czechia proud. In one email, Doris Kumarová wrote: “*My involvement at the embassy was grounded in my heart – the well of my joyful efforts to present my native land in its uniqueness.*”

From 2014, following her retirement, Doris Kumarová was a Czech language lector at the Department of Slavonic & Finno-Ugrian Studies, University of Delhi. She continues to scout for talented Indian students and look for suitable placements for them at universities in Czechia.

In 2016, after the abrupt termination of the post of Czech lector, Doris Kumarová took on students from all four years of the University of Delhi voluntarily and selflessly, and continues to teach them Czech language and literature. She has also actively participated in an international translation conference, delivering a paper on “Cyril and Methodius as Translators.”

Doris Kumarová has lived in India for 47 years and, over the decades, has contributed significantly to the establishment of cultural and artistic relations between Czechia and India. She has organised many cultural events promoting Czech culture and Czech studies.

**JAROSLAV
KYNČL**

**VÝZNAMNÝ KRAJAN, VĚDEC A MECENÁŠ
/ SIGNIFICANT COMPATRIOT, SCIENTIST AND BENEFACTOR**

USA

Jaroslav Kynčl se narodil dne 16. srpna 1936 v Praze. V roce 1959 dokončil studium farmacie na Masarykově univerzitě v Brně a v roce 1963 obdržel doktorát přírodních věd na Univerzitě J. E. Purkyně v Bratislavě. Od roku 1961 působil jako vědec ve výzkumných ústavech farmaceutického průmyslu SPOFA a v laboratoři molekulární biologie Československé akademie věd, kde objevil a vyvinul originální lék Glypressin, který se významně uplatnil v endokrinologii a je dosud celosvětově užíván. V roce 1967 obdržel titul „kandidát věd“. Po invazi sovětských vojsk opustil s rodinou Československo a ve výzkumu v oboru farmakologie pokračoval v zahraničí. V letech 1968–1970 působil na Univerzitě v Heidelbergu, odkud se přesunul do USA. V letech 1970–1972 pokračoval ve svém výzkumu na Cleveland Clinic v Ohio, a poté nastoupil do Abbott Laboratories na předměstí Chicaga, kde řídil po třicet let výzkumný program této nadnárodní farmaceutické společnosti. Jaroslav Kynčl publikoval v mezinárodní literatuře teoretické medicíny a získal v USA přes třicet patentů v této oblasti. Svou mimořádně úspěšnou vědeckou kariéru završil Jaroslav Kynčl objevem Hytrin, prvního léku, který umožňuje normální funkci zvětšené prostaty bez potřeby chirurgie. Na tomto novém léčebném konceptu je založena veškerá moderní neinvazivní léčba tohoto onemocnění, které postihuje téměř celou světovou populaci mužů ve vyšším věku. V roce 1998 byl Jaroslav Kynčl zařazen do publikace „Who's Who in America“.

Spolu s pražským primátorem Jaroslavem Kořánem inicioval partnerství mezi Prahou a Chicagem a pomáhá jej jako zakládající člen Pražského výboru Chicago Sister Cities International po více než dvacet pět let rozvíjet.

Společně se svou manželkou Dr. Miroslavou Kynčlovou vytvořil Archiv českého exilového umění, který po desetiletí prezentuje české výtvarné umění ve Spojených státech zápůjčkami děl a publikační činností. V Chicagu uspořádal vlastním nákladem populární sérii reprezentativních nekomerčních výstav českých exilových výtvarníků. Výstavy představily následující výtvarníky: Jiří Kolář (Paříž), Vladimír Škoda (Paříž), Roman Kameš (Paříž), Jan Koblasa (Hamburg), Richard Rezac (Chicago), Alexander Hammid (New York) a Jan Lukas (New York). V období totalitního režimu v Československu podporoval materiálně exilové organizace a osobnosti za železnou oponou (Jindřicha Chalupeckého, Kamila Lhotáka a další). S Jiřím Kolářem spolupracoval během jeho pobytu v exilu na vydávání Revue K. V současné době funguje archiv Jaroslava Kynčla jako užitečný publikační zdroj pro české kunsthistoriky (Karel Srp, Jiří Šetlík a Josef Kroutvor), nakladatele (Jaroslav Kořán, Viktor Stoilov a Zdenko Pavelka), filmaře (Břetislav Rychlík, ČT) a pro disertační studentské práce. Jaroslav Kynčl významně přispěl k představení řady umělců nejen zahraničnímu, ale také českému publiku, například česko-amerického fotografa Boba Krčila.

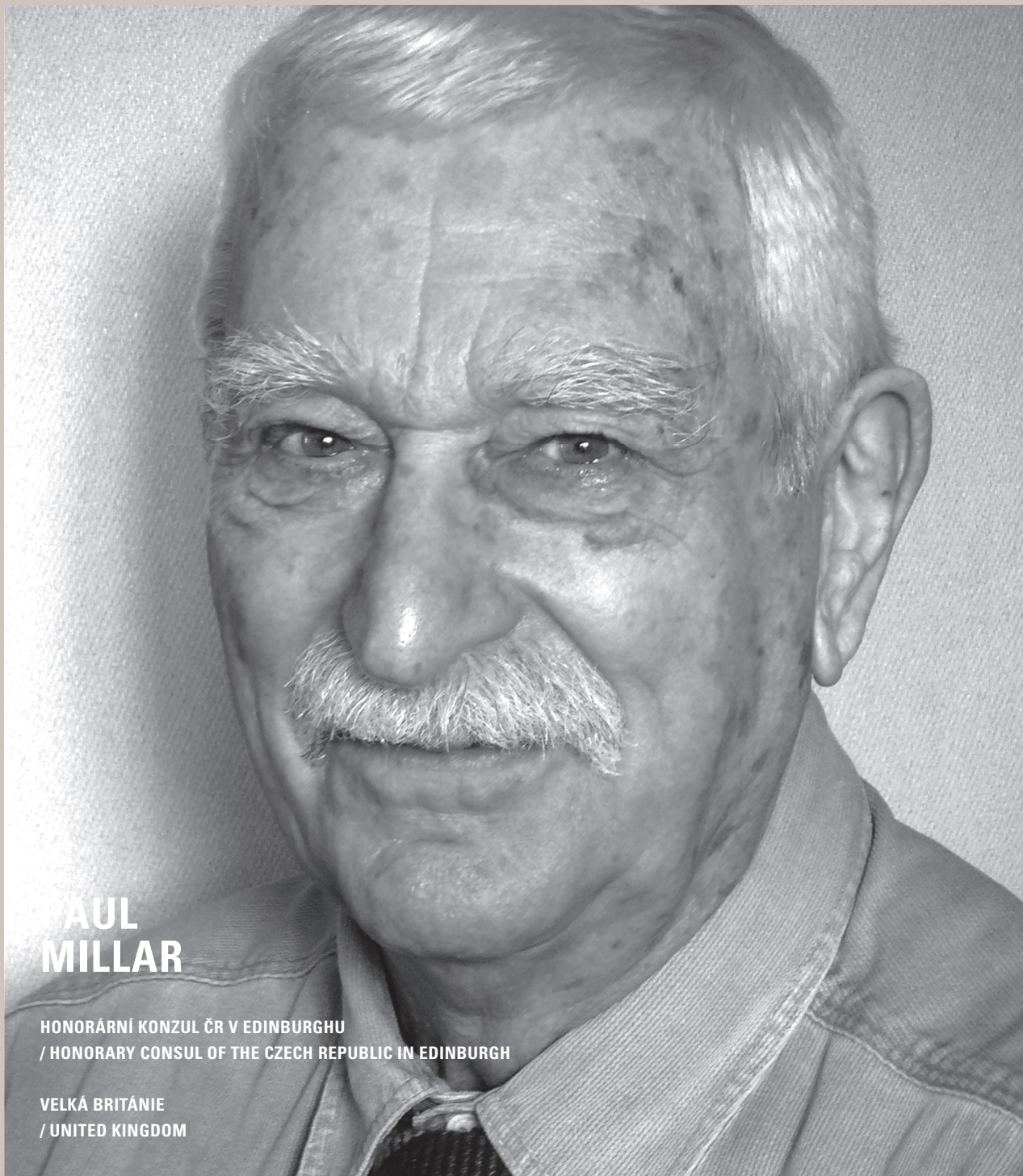
Pozoruhodná je také podpora Jaroslava Kynčla ve prospěch české klasické hudby. V letech 1996–1998 sponzoroval sérii koncertů českých komorních hudebníků a hudebních těles v Chicagu a Washingtonu organizovaných ve spolupráci s MZV ČR. Tyto koncerty nazvané „Golden Prague Chamber Series“ představily v USA následující hudebníky: Jaroslava Tůmu, Liběnu Séquardtovou, Janu Bouškovou, Bohuslava Matouška, Martina Hršela, Zdenku Kolářovou, Milana Zelenku, Dvořákovu trio, Vlachovo quarteto, Miloslava Gajdoše, Janu Brožkovou a mnoho jiných. Organizací koncertů a pobytů ve Spojených státech podporuje jak etablované české umělce, tak umělce začínající. Přispěl mj. zásadně k dlouhodobému uměleckému rozvoji dnes slavného pianisty Lukáše Vondráčka a jeho uvedení v USA.

Jaroslav Kynčl was born in Prague on 16 August 1936. In 1959, he graduated in pharmacy from Masaryk University, Brno, before earning his natural sciences doctorate at the J. E. Purkyně University in Bratislava in 1963. From 1961, he worked as a scientist at SPOFA's pharmaceutical industry research institutes and at the molecular biology laboratory of the Czechoslovak Academy of Sciences, where he discovered and developed Glypressin, an original drug employed extensively in endocrinology and still in use worldwide. In 1967, he was awarded the doctoral title "CSc.". Following the invasion by Soviet troops, he left Czechoslovakia with his family and continued his pharmacology research abroad. From 1968 to 1970, he worked for Heidelberg University, before relocating to the United States. Between 1970 and 1972, he continued his research at the Cleveland Clinic in Ohio, and then joined Abbott Laboratories in the suburbs of Chicago, where he ran a research programme for this multinational pharmaceutical company for thirty years. Jaroslav Kynčl has published in international literature on theoretical medicine and has gained over thirty patents in this field in the US. Jaroslav Kynčl capped his extraordinarily successful scientific career with the discovery of Hytrin, the first drug that allows an enlarged prostate to function normally without the need for surgery. This new concept is the basis for all modern non-invasive treatment of this disease, which affects almost the entire world's population of older men. In 1998, Jaroslav Kynčl was included in the publication "Who's Who in America".

Together with the Mayor of Prague, Jaroslav Kořán, he initiated a partnership between Prague and Chicago and helped to develop this collaboration as a founding member of the Prague Committee of Chicago Sister Cities International Committee for more than 25 years.

With his wife, Dr Miroslava Kynčlová, he created the Czech Exile Art Archive, which for decades has presented Czech fine art in the United States with loans of works and publishing activities. In Chicago, he hosted a popular series of representative non-commercial exhibitions of Czech exile artists at his own expense. Those exhibitions showcased the following artists: Jiří Kolář (Paris), Vladimír Škoda (Paris), Roman Kameš (Paris), Jan Koblasa (Hamburg), Richard Rezac (Chicago), Alexander Hammid (New York), and Jan Lukas (New York). During the totalitarian regime in Czechoslovakia, he provided material assistance to exile organisations and figures behind the Iron Curtain (Jindřich Chalupecký, Kamil Lhoták and others). When Jiří Kolář was in exile, Jaroslav Kynčl worked with him on the publication of Revue K. Jaroslav Kynčl's archive is now a useful publication resource for Czech art historians (Karel Srp, Jiří Šetlík and Josef Kroutvor), publishers (Jaroslav Kořán, Viktor Stoilov and Zdenko Pavelka), filmmakers (Břetislav Rychlík, Czech television), and students writing dissertations and theses. Jaroslav Kynčl has contributed significantly to the introduction of numerous artists not only to foreign, but also to Czech audiences. One of these is the Czech-American photographer Bob Krčil.

Jaroslav Kynčl's support of Czech classical music is also noteworthy. From 1996 to 1998, he sponsored a series of concerts by Czech chamber musicians and musical ensembles in Chicago and Washington, organised in cooperation with the Ministry of Foreign Affairs of the Czech Republic. These concerts, called the "Golden Prague Chamber Series", featured the following musicians in the US: Jaroslav Tůma, Liběna Séquardtová, Jana Boušková, Bohuslav Matoušek, Martin Hršel, Zdena Kolářová, Milan Zelenka, Dvořákovu trio, Vlachovo quarteto, Miloslav Gajdoš, Jana Brožková, and many others. The organisation of concerts and stays in the United States benefits established Czech artists and beginners alike. He contributed, among other things, to the long-term artistic development of the famous pianist Lukáš Vondráček and his launch in the US.

**PAUL
MILLAR**

HONORÁRNÍ KONZUL ČR V EDINBURGHU
/ HONORARY CONSUL OF THE CZECH REPUBLIC IN EDINBURGH

VELKÁ BRITÁNIE
/ UNITED KINGDOM

Paul Millar se narodil v Brně 30. dubna 1933. Jeho otec odešel za druhé světové války do Velké Británie, kde sloužil u Royal Air Force, matka byla po heydrichiádě zatčena a poslána do trestného tábora, on sám na převýchovu do Německa. Domů se směl vrátit až před Vánoci roku 1944 poté, co dům jeho pěstounů poblíž Kasselu zničily spojenecké nálety.

Po válce studoval lékařství v Hradci Králové, studium mu ale bylo z politických důvodů znemožněno. Dálkově vystudoval zemědělské inženýrství v Brně a do roku 1968 působil ve veterinárním výzkumu a na Mendelově univerzitě. V roce 1968 i s manželkou a pětiletou dcerou emigroval do Velké Británie, kde žil jeho otec. Až do odchodu do důchodu pracoval pro Commonwealth Bureau of Animal Breeding and Genetics v Edinburghu. Od roku 1992 působí jako předseda mezinárodní komise COGNOSAG, zabývající se genetickou nomenklaturou malých přežvýkavců, se sídlem ve Francii. V roce 2001 mu Jihočeská univerzita udělila Koubkovu medaili za práci v genetice hospodářských zvířat. V oblasti poradenské a komerční se zabýval vývozem genetických zdrojů hospodářských zvířat z Velké Británie do jiných, evropských, asijských i afrických zemí. V roce 1992 založil a až do odchodu do důchodu vedl českou pobočku britské firmy Fullwood, která vyrábí a dodává dojící a chladičské zařízení v zemědělském sektoru. V roce 2015 inicioval převedení výroby konstrukcí skotských ovocnářských polytunelů z Velké Británie do Česka, odkud se dnes dodávají do celého světa.

Po roce 1989 byl členem okruhu zahraničních konzultantů prezidenta Havla. V roce 1999 byl jmenován honorárním konzulem České republiky ve Skotsku. Za důležitou stránku konzulární činnosti kromě péče o problémy migrujících českých občanů považuje obchodní a průmyslové vztahy mezi Velkou Británií a Českem. Vykazuje neúnavnou snahu propojovat české a skotské podniky a asistuje obchodním i politickým delegacím českých činitelů do Skotska a naopak skotských představitelů do Česka. V roce 2005 mu prezident Václav Klaus udělil medaili za zásluhy 2. stupně. Zajímá se o historii československých vojáků za druhé světové války a jako předseda nadací Czech Memorial a Pomník parašutistům spolu s řadou dalších dobrovolníků zorganizoval výstavbu pomníku československým parašutistům ve skotském Arisaigu. Hovoří několika jazyky a přeložil již celou řadu knih z angličtiny do češtiny. V roce 2015 mu nakladatelství ARGO v Praze vydalo jeho první knihu „Skotsko po česku“.

Paul Millar was born in Brno on 30 April 1933. His father went to Great Britain during the Second World War, where he served in the Royal Air Force. After Heydrich's assassination, his mother was arrested and sent to a penal camp, while he was dispatched to Germany to be re-educated. He was not allowed home until just before Christmas 1944, after his foster parents' house near Kassel was destroyed by allied air raids.

After the war he started studying medicine in Hradec Králové, but his study was curtailed for political reasons. He studied agricultural engineering in Brno, and then worked as a veterinary researcher and at Mendel University until 1968. In 1968, he, his wife and their five-year-old daughter emigrated to the UK, where his father lived. He worked for the Commonwealth Bureau of Animal Breeding and Genetics in Edinburgh until his retirement. Since 1992, he has chaired the France-based COGNOSAG international commission on the genetic nomenclature of small ruminants. In 2001, the University of South Bohemia awarded him a Koubek Medal for work in livestock genetics. In his consulting and commercial work, he dealt with the export of livestock genetic resources from the UK to other countries in Europe, Asia and Africa. In 1992, he set up and managed, until his retirement, a Czech branch of the British company Fullwood, which manufactures and supplies milking and cooling equipment in the agricultural sector. In 2015, he initiated the transfer of production of Scottish fruit-growing polytunnels from the UK to Czechia, from where they are now supplied to the whole world.

After 1989, he was a member of President Havel's group of foreign consultants. In 1999, he was appointed the honorary consul of the Czech Republic in Scotland. Besides taking care of the problems faced by migrant Czech citizens, he considers an important part of his consular activity to be trade and industrial relations between the UK and Czechia. He is tireless in his efforts to forge links between Czech and Scottish businesses, and assists both trade and political delegations of Czech officials to Scotland and of Scottish representatives to Czechia. In 2005, President Václav Klaus awarded him a Medal of Merit, Second Class. He is interested in the history of Czechoslovak soldiers during the Second World War, and, as chairman of the Czech Memorial and Monument to Parachutists, together with other volunteers he has organised a monument to Czechoslovak paratroopers in Arisaig, Scotland. He speaks several languages and has translated many books from English into Czech. In 2015, ARGO published his first book, *Skotsko po česku*, in Prague.

LUDMILA MUCHINA

**PŘEDSEDKYNĚ ČESKÉ NÁRODNÍ RADY UKRAJINY A PŘEDSEDKYNĚ SPOLKU VYŠEHRAD
/ CHAIRWOMAN OF THE CZECH NATIONAL COUNCIL OF UKRAINE
AND CHAIRWOMAN OF THE VYŠEHRAD ASSOCIATION**

**UKRAJINA
/ UKRAINE**

Ludmila Muchina se narodila dne 18. června 1947 v Kyjevě. V roce 1965 začala studovat na Kyjevské vysoké škole národního hospodářství, kterou absolvovala s vyznamenáním v roce 1969. Od roku 1969 do roku 1971 pracovala v konstrukční kanceláři Glavsnaba Ukrajiny. Od roku 1971 do roku 2007 vyučovala ekonomii na Národní univerzitě civilního letectví v Kyjevě, kde začínala coby vědecká asistentka, od roku 1994 získala titul docentka a od roku 2001 je profesorkou. V současné době je v důchodu.

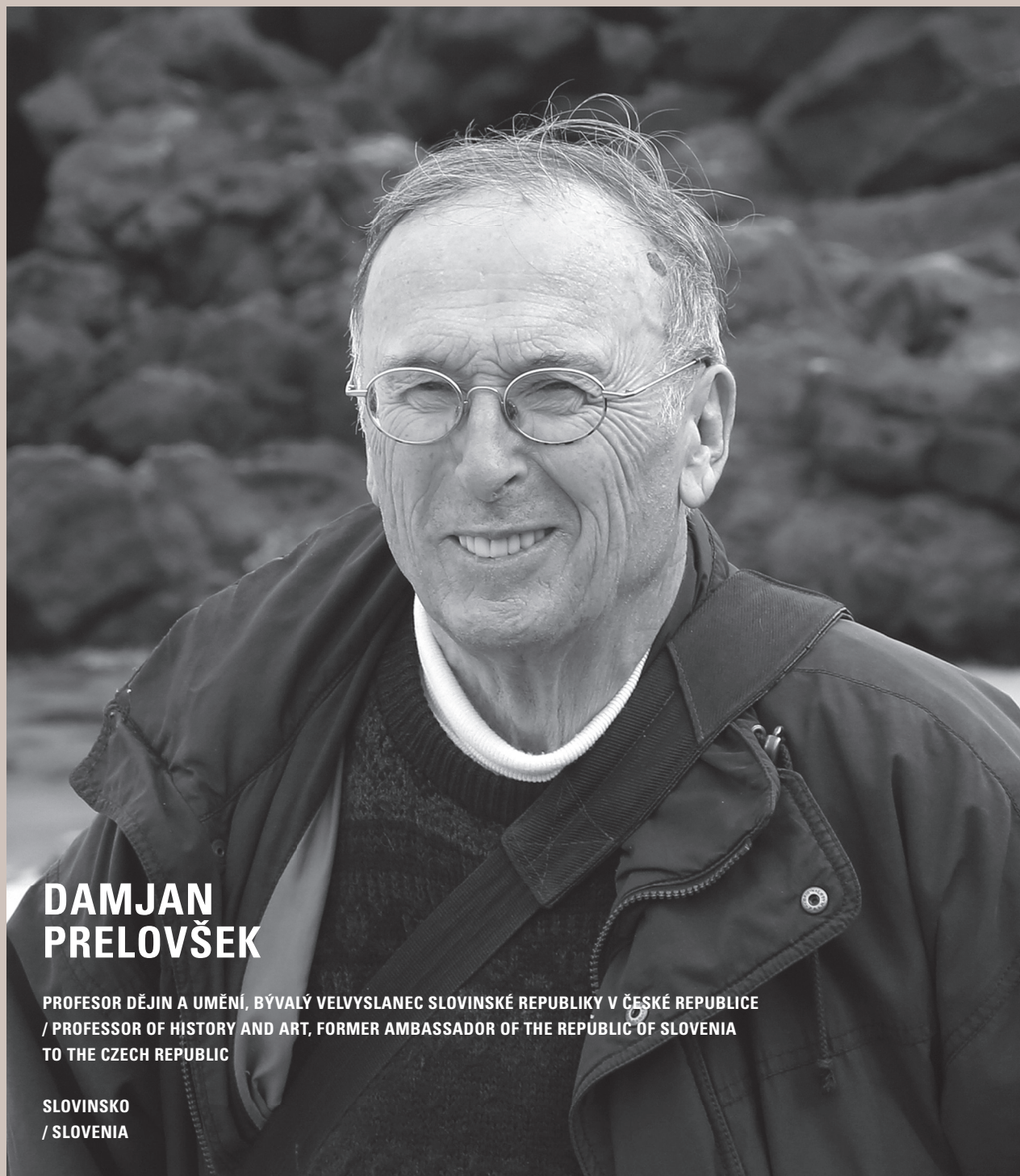
V roce 1993 se stala aktivní členkou krajaňského spolku Česká kulturně-osvětová společnost Vyšehrad, v roce 1994 jeho předsedkyní. V roce 1995 byla zvolena místopředsedkyní a v roce 1996 předsedkyní České národní rady Ukrajiny (ČNRU), zastřešující organizace všech českých krajaňských spolků na Ukrajině. Předsedkyní spolku Vyšehrad i ČNRU je dodnes. Má na svém kontě přes 30 vědeckých publikací a článků o Čechách na Ukrajině v ukrajinských médiích, je spoluautorkou a editorkou několika sborníků odborných prací na téma minulost českých krajanů na Ukrajině, za nejvýznamnější lze označit dvojjazyčné vydání knihy „Dějiny Čechů na Ukrajině“ (Kyjev, 2013). Reprezentuje a zastupuje českou menšinu na Ukrajině na celostátní úrovni v nejrůznějších poradních orgánech pro otázky národnostních menšin u centrálních orgánů ukrajinské vlády.

Vyhláškou prezidenta Ukrajiny jí byl v roce 2001 udělen titul čestná pracovnice ukrajinské kultury. Předseda vlády České republiky jí v roce 2008 udělil Pamětní medaili Karla Kramáře.

Ludmila Muchina was born in Kiev on 18 June 1947. In 1965, she began studying at the Kiev National Economic University, graduating with honours in 1969. From 1969 to 1971, she worked in the Glavsnaba design office, Ukraine. From 1971 to 2007, she taught economics at the National University of Civil Aviation in Kiev, starting out as a research assistant, before becoming an associate professor in 1994 and a professor in 2001. She is now retired.

In 1993, she became an active member of the compatriot association Vyšehrad Czech Cultural and Awareness Society, and was named chairwoman in 1994. In 1995 she was elected vice-chairwoman and in 1996 chairwoman of the Czech National Council of Ukraine (ČNRU), the umbrella organisation for all Czech compatriot societies in Ukraine. She still chairs both the Vyšehrad Association and the ČNRU. She is the author of over 30 scientific publications and articles on Czechs in Ukraine in the Ukrainian media, and is the co-author and editor of several collections of papers on the history of Czech compatriots in Ukraine, of which the most significant is perhaps the bilingual edition of “History of the Czechs in Ukraine” (Kiev, 2013). She represents the Czech minority in Ukraine on a national level by sitting on various advisory bodies for national minority issues at Ukrainian central government authorities.

A decree of the Ukrainian president granted her the title of honorary worker of Ukrainian culture in 2001. In 2008, the Czech prime minister awarded her a Karel Kramář Memorial Medal.

DAMJAN PRELOVŠEK

PROFESOR DĚJIN A UMĚNÍ, BÝVALÝ VELVYSLANEC SLOVINSKÉ REPUBLIKY V ČESKÉ REPUBLICE
/ PROFESSOR OF HISTORY AND ART, FORMER AMBASSADOR OF THE REPUBLIC OF SLOVENIA
TO THE CZECH REPUBLIC

SLOVINSKO
/ SLOVENIA

Damjan Prelovšek se narodil 18. února 1945 v Lublani ve Slovinsku. Je profesorem dějin umění a významným slovinským znalcem umění a architektury. V letech 1998 až 2002 působil ve funkci mimořádného a zplnomocněného velvyslance Slovinské republiky v České republice. Celoživotně se zabývá dějinami architektury, umění novověku a především dílem architekta Josipa Plečnika, v jehož tvorbě klade důraz na jeho vazbu na Česko a prvního československého prezidenta T. G. Masaryka.

Damjan Prelovšek vystudoval historii a dějiny umění na Filozofické fakultě Univerzity v Lublani (1965–1970). Během studia získal Herderovo stipendium a své znalosti prohluboval na studijním pobytu ve Vídni. Od roku 1971 byl zaměstnán v Institutu dějin umění Slovinské akademie věd a umění, v roce 1995 se stal jeho ředitelem. Během své pedagogické kariéry působil jako hostující profesor na několika zahraničních univerzitách. V letech 1990–1991 přednášel na univerzitě v rakouském Salzburgu, v roce 1992 byl hostujícím profesorem na Středoevropské univerzitě v Praze a na College for New Europe v Krakově. Od roku 1992 je řádným členem Evropské akademie věd a umění se sídlem v Rakousku.

Během svého diplomatického působení v Česku Damjan Prelovšek výrazně přispěl k rozvoji vztahů mezi oběma národy. I po skončení své diplomatické mise spolupracoval s českými zastupitelskými úřady, pro něž připravil řadu výstav. Uvedme například putovní výstavu o Pražském hradu, dále pak expozici fotografií českých hradů spojenou se sérií přednášek o Česku a české architektuře pro zastupitelský úřad ČR v Brazílii a pro České centrum v Soulu nebo nedávno výstavu vlastních fotografií Václava Havla v rámci filozofického symposia Miklavže Ocepa v Lublani. S Muzeem hlavního města Prahy spolupracoval na nedávno ukončené rekonstrukci Rothmayerovy vily v Praze. Byl rovněž odborným poradcem architekta Davida Vávry při přípravě dílu českého televizního seriálu Šumná města, který se zabýval stavbami českých architektů na slovinském území. Spolupracoval na několika významných výstavách o Josipu Plečnikovi v Praze i jinde ve světě (Paříž). Je autorem řady odborných i populárněvědeckých článků (příspěvky do katalogu k výstavě *Josip Plečnik – architekt Pražského hradu*, 1996; *Architekt Josip Plečnik: práce pro presidenta Masaryka*, 2001, ad.). V současné době, kdy se české i slovinské instituce společně snaží docílit zápisu dalších Plečnikových staveb (kostel Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech spolu s komplexem staveb v Lublani) na seznam světového kulturního dědictví UNESCO, významně spolupracuje s českým Národním památkovým ústavem při přípravě dokumentace potřebné k této nominaci. Podílel se rovněž na přípravě expozice o Karlu IV. k 700. výročí od jeho narození a také na organizaci tradičních Vánočních koncertů pořádaných Velvyslanectvím ČR v Lublani.

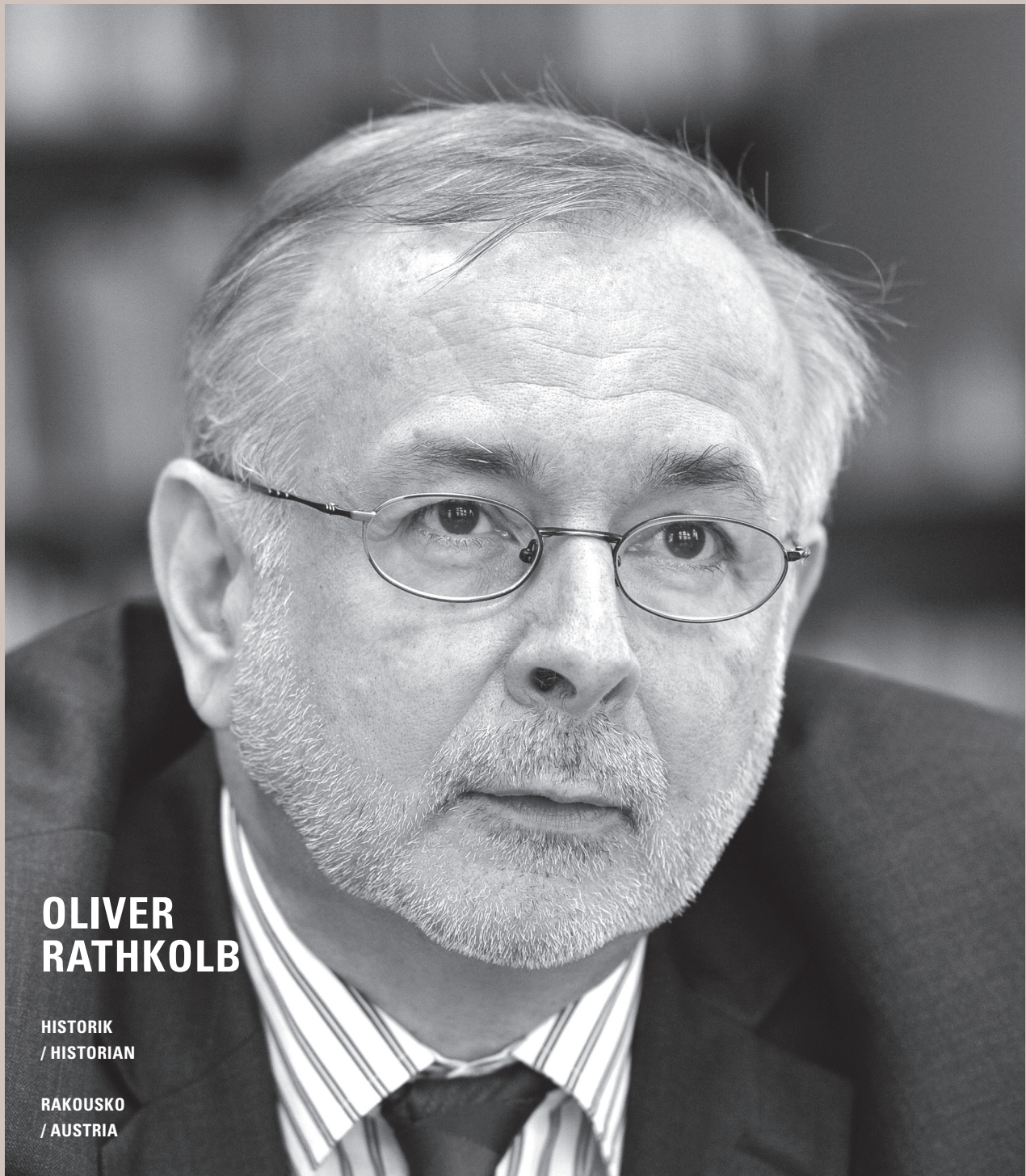
Damjan Prelovšek je držitelem několika významných ocenění: dvakrát získal Plečnikovu medaili a na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze mu byl udělen čestný doktorát. Svůj aktivní život zasvětil propagaci české kultury a umění. Stále publikuje odborné i populárněvědecké články o Česku ve Slovinsku i v dalších zemích, je spoluorganizátorem výstav a vyhledávaným odborným poradcem, pokud jde o Plečnikovo dílo v Česku.

Damjan Prelovšek was born in Ljubljana, Slovenia, on 18 February 1945. He is a professor of art history and a leading Slovenian expert in art and architecture. From 1998 to 2002, he worked in the Czech Republic as the ambassador extraordinary and plenipotentiary of the Republic of Slovenia to the Czech Republic. He has had a lifelong interest in the history of architecture, modern art and, above all, the work of the architect Jože Plečnik, whose work emphasises his link to the Czech Republic and the first Czechoslovak president, Tomáš Garrigue Masaryk.

Damjan Prelovšek studied history and art history at the Faculty of Arts of the University of Ljubljana (1965–1970). During his studies he was awarded a Herder Scholarship and deepened his knowledge during a study stay in Vienna. From 1971, he was employed at the Institute of Art History of the Slovenian Academy of Sciences and Arts, becoming its director in 1995. During his teaching career, he served as guest professor at several foreign universities. In 1990–1991, he lectured at the University of Salzburg, Austria; in 1992, he was a guest professor at the Central European University in Prague and at the College for New Europe in Kraków. Since 1992, he has been a full member of the European Academy of Sciences and Arts, based in Austria.

During his diplomatic engagement in Czechia, Damjan Prelovšek contributed greatly to the development of relations between the two nations. Even after the end of his diplomatic mission, he worked with Czech embassies, preparing a number of exhibitions for them. Examples include a travelling exhibition about Prague Castle, an exhibition of photographs of Czech castles combined with a series of lectures on Czechia and Czech architecture for the Czech Embassy in Brazil and for the Czech Centre in Seoul, and a recent exhibition of his own photographs of Václav Havel at the Philosophical Symposium of Miklavž Ocepek in Ljubljana. He worked with the City of Prague Museum on the recently completed reconstruction of Villa Rothmayer in Prague. He was also an expert adviser to the architect David Vávra during preparations for an episode of the Czech TV series Šumná města that dealt with works by Czech architects in Slovenia. He has collaborated on several important exhibitions about Jože Plečnik in Prague and elsewhere in the world (Paris). He is the author of a number of professional and popular science articles (contributions to the catalogue for the exhibition *Jože Plečnik – The Architect of Prague Castle*, 1996; *The Architect Jože Plečnik: Work for President Masaryk*, 2001, etc.). At present, at a time when Czech and Slovenian institutions are jointly seeking the registration of other Plečnik buildings (the Church of the Most Sacred Heart of Our Lord in Vinohrady and a complex of buildings in Ljubljana) on the UNESCO World Heritage List, he is cooperating extensively with the Czech National Heritage Institute in preparing the documentation necessary for this nomination. He was also involved in preparations for the exhibition marking the 700th anniversary of Charles IV's birth, and in the organisation of traditional Christmas concerts held by the Czech embassy in Ljubljana.

Damjan Prelovšek holds several important awards: he has twice won the Plečnik Medal and was awarded an honorary doctorate at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague. He has devoted his life actively to the promotion of Czech culture and art. He continues to publish professional and popular science articles on Czechia in Slovenia and in other countries, he co-organises exhibitions, and he is a sought-after expert adviser on Plečnik's work in Czechia.

**OLIVER
RATHKOLB**

HISTORIK
/ HISTORIAN

RAKOUSKO
/ AUSTRIA

Photo © Matthias Cremer

Oliver Rathkolb se dlouhodobě zabývá česko-rakouskými vztahy se zaměřením na soudobé dějiny. Již od poloviny 90. let 20. století systematicky spolupracuje s Karlovou univerzitou, s Akademií věd ČR a s Národním filmovým archivem ČR. Vyučoval středoevropské a rakouské dějiny na UK. Prof. Rathkolb se zasloužil o to, že iritující témata dějin válečné a poválečné střední Evropy nalezla zvěcnění ve výzkumu a v publikační činnosti. Společně s českými historiky je iniciátorem výzkumu a autorem či spoluautorem řady publikací, které výrazně napomohly zlepšení vztahů mezi Českem a Rakouskem. Incioval rovněž velmi úspěšnou putovní výstavu „Kultury na hranici“ (Jižní Čechy, Jižní Morava, a rakouské regiony Waldviertel a Weinviertel).

Po složení maturity na Spolkovém gymnázium v Gmündu studoval Oliver Rathkolb právo a historii na univerzitě ve Vídni. V roce 1978 se stal doktorem práv, v roce 1982 získal titul doktor filozofie. Od září 1984 až do května 2005 působil jako vědecký pracovník Institutu Ludwiga Boltzmannova pro dějiny a společnost. Od ledna 1994 se podílel na jeho řízení. Zároveň v letech 1985 až 2003 působil jako vědecký vedoucí Nadace archivu Bruna Kreiského, od února roku 1992 rovněž ve funkci vědeckého koordinátora Fóra Bruna Kreiského pro mezinárodní dialog. V letech 2005 až 2008 zastával funkci ředitele Institutu Ludwiga Boltzmannova pro evropskou historii a veřejnost.

V květnu 1993 se stal docentem novodobé historie se zvláštním důrazem na současnou historii na Institutu pro soudobé dějiny Vídeňské univerzity. V následujících letech vyučoval na rakouské Diplomatické akademii, na univerzitě v Salcburku a v rámci vídeňských programů na Duke University a University of Maryland. V letech 2000/2001 přijal Schumpeterovu vědeckou profesuru v Centru evropských studií na Harvardské univerzitě. V roce 2001 působil jako hostující profesor v Ústavu pro soudobé dějiny na univerzitě ve Vídni a v roce 2003 jako hostující profesor na katedře historie na University of Chicago.

V březnu 2008 byl Oliver Rathkolb jmenován řádným profesorem Ústavu pro soudobé dějiny na univerzitě ve Vídni, v jehož čele stál od října 2008 do září 2012. V letech 2009 až 2013 byl mluvčím iniciativy „Výzkum evropské historické diktatury a transformace“.

K výzkumným prioritám Olivera Rathkolba patří především evropská historie 20. století, rakouské a mezinárodní novodobé a soudobé dějiny, politická historie, dějiny Rakouské republiky v evropském kontextu, kulturní a mediální historie, hospodářské dějiny (průmysl a bankovníctví), nacionální socialismus a dějiny práva.

Oliver Rathkolb je také od roku 2002 vydavatelem časopisu „Soudobé dějiny“ a spoluzakladatelem a bývalým spoluvydavatelem interdisciplinárního odborného časopisu, zabývajícím se dějinami médií: „Média a čas“.

Za své vědecké zásluhy byl Oliver Rathkolb v Rakousku již několikrát oceněn, v zahraničí zatím nikoliv. Je nositelem rakouského státního vyznamenání Čestného kříže první třídy za zásluhy v oblasti vědy a umění (udělen 2010, předán 2011). 12. listopadu 2015 při příležitosti 60. narozenin mu vídeňský starosta a hejtman udělil Zlatý řád za zásluhy města Vídně. V roce 2016 obdržel ocenění Velké stříbrné ocenění za zásluhy o Rakouskou republiku.

Rakouská vláda jmenovala prof. Rathkolba předsedou vědecké rady připravovaného rakouského historického muzea „Haus der Geschichte“, které má být otevřeno k 100. výročí založení Rakouské republiky. Rovněž je členem vědecké poradní rady „Domu evropské historie“, který byl otevřen v květnu 2017 v Bruselu.

Oliver Rathkolb has long specialised in Czech-Austrian relations, with a focus on contemporary history. Since the mid-1990s, he has worked consistently with Charles University, the Academy of Sciences of the Czech Republic and the National Film Archive of the Czech Republic. He taught Central European and Austrian history at Charles University. Prof. Rathkolb has been instrumental in ensuring that the irksome themes of the history of wartime and post-war Central Europe have been reified in research and publishing. Together with Czech historians, he has launched research and has authored or co-authored numerous publications that have greatly helped to improve relations between Czechia and Austria. He also initiated the highly successful travelling exhibition “Cultures on the Border” (South Bohemia, Southern Moravia, and the Austrian regions of Waldviertel and Weinviertel).

After passing his exams at Gmünd Federal Grammar School, Oliver Rathkolb studied law and history at the University of Vienna. In 1978, he became a doctor of law, and in 1982 he was named a doctor of philosophy. From September 1984 to May 2005, he was a researcher at the Ludwig Boltzmann Institute for History and Society, joining the management in January 1994. Between 1985 and 2003, he was also the head researcher at the Bruno Kreisky Archives Foundation, and from February 1992 he was the research coordinator of the Bruno Kreisky Forum for International Dialogue. From 2005 to 2008, he directed the Ludwig Boltzmann Institute for European History and Public Spheres.

In May 1993, he became an associate professor of modern history with a special emphasis on contemporary history at the Institute of Contemporary History of the University of Vienna. In subsequent years, he taught at the Austrian Diplomatic Academy and the University of Salzburg, and for the Vienna programmes of Duke University and the University of Maryland. In 2000/2001, he accepted a Schumpeter Research Fellowship at Harvard University's Center for European Studies. In 2001, he was a visiting professor at the Institute of Contemporary History at the University of Vienna. In 2003, he was a visiting professor at the Department of History of the University of Chicago.

In March 2008, Oliver Rathkolb was appointed a professor ordinarius of the Institute of Contemporary History at the University of Vienna, which he then headed from October 2008 to September 2012. From 2009 to 2013, he was the mouthpiece for the “European Historical Dictatorship and Transformation Research” initiative.

Oliver Rathkolb's research priorities include, in particular, 20th-century European history, modern and contemporary Austrian and international history, political history, the history of the Austrian Republic in a European context, cultural and media history, economic history (industry and banking), National Socialism and the history of law.

Since 2002, Oliver Rathkolb has also published the *Zeitgeschichte* journal; he is the co-founder and former co-publisher of *Medien & Zeit*, an interdisciplinary journal on media history.

For his academic achievements, Oliver Rathkolb has received awards several times in Austria, but not yet abroad. He holds the Austrian Cross of Honour for Science and Art, First Class (awarded in 2010, presented in 2011). On 12 November 2015, on the occasion of his 60th birthday, the Viennese mayor and governor awarded him the Golden Order of Merit of the City of Vienna. In 2016, he received the Decoration of Honour in Silver for Services to the Republic of Austria.

The Austrian government appointed Prof. Rathkolb chairperson of the Academic Council of the upcoming Austrian museum of history, “Haus der Geschichte”, to be opened on the 100th anniversary of the founding of the Republic of Austria. He is also a member of the academic advisory board of the “House of European History”, opened in Brussels in May 2017.

MARTINA SÁBLÍKOVÁ

RYCHLOBRUSLAŘKA
/ SPEED SKATER

ČESKO
/ CZECHIA

AEGON

OLYMP

čeps, a.s.

GHC GENETICS

Olda

VEKRA
OKNA

SPORT S INVE

Novis
TEAM

Czechia

Martina Sáblíková je česká rychlobruslařka specializující se na dlouhé tratě, trojnásobná olympijská vítězka a několika-násobná mistryně České republiky, Evropy i světa, držitelka několika juniorských i seniorských světových rekordů.

Narodila se 27. května 1987 v Novém Městě na Moravě, s rodinou však od narození žila ve Žďáru nad Sázavou. Vystudovala Gymnázium Vincence Makovského v Novém Městě na Moravě se sportovním zaměřením. V roce 2009 se přestěhovala do nového domu ve Velkém Oseku, kde měla vyrůst první rychlobruslařská hala v Česku. Protože však tyto plány nebyly realizovány, vrátila se v zimě 2012/2013 zpět do Žďáru nad Sázavou.

V dětství hrávala basketbal, k rychlobruslení ji v 11 letech přivedl trenér Petr Novák, jehož svěřenkyň je doposud. Na mezinárodní scéně působí od jara 2002, kdy se poprvé zúčastnila mistrovství světa juniorů, v němž skončila na 36. místě. Na podzim téhož roku zajela první závody Světového poháru; do elitní divize poháru se začala prosazovat v roce 2004. Přelomem v její kariéře se stala sezóna 2005/2006, kdy se zúčastnila Zimních olympijských her v Turíně (zde na trati 5000 m skončila čtvrtá) a na mistrovství světa juniorů získala stříbrnou medaili. Od roku 2007 její sbírka medailí výrazně narostla – z mistrovství Evropy si postupně přivezla pět zlatých, jednu stříbrnou a tři bronzové, na mistrovstvích světa na jednotlivých tratích vybojovala dvanáct zlatých a tři stříbrné, na mistrovstvích světa ve víceboji tři zlaté, jednu stříbrnou a jednu bronzovou. Na Zimních olympijských hrách ve Vancouveru zvítězila na tratích 3 a 5 km, v závodě na 1500 m byla třetí. Pro další olympijskou medaili, stříbrnou, si dobruslila na distanci 3000 m na Zimních hrách v Soči, o několik dní později obhájila olympijské zlato v nejdělsím, pětikilometrovém závodě. Od sezóny 2006/2007 rovněž vládne Světovému poháru v rychlobruslení na dlouhých tratích, jehož celkové pořadí již devětkrát vyhrála.

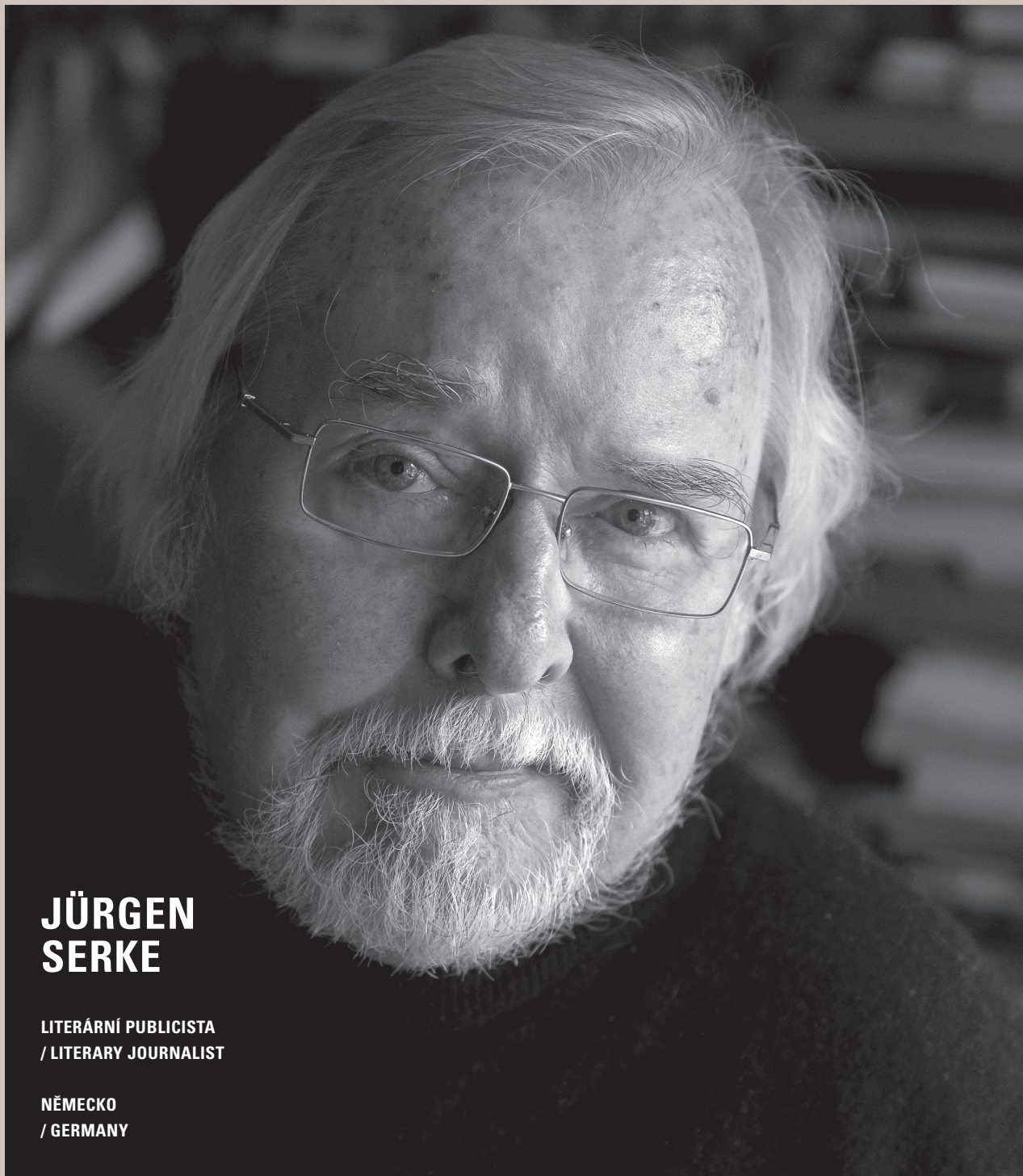
V letech 2007, 2009 a 2010 byla vyhlášena českým Sportovcem roku, v roce 2010 získala cenu Oscara Mathisena. Celkem třikrát vyhrála novinářskou anketu Sportovec roku České republiky, triumfovala v letech 2007, 2009 a 2010. V roce 2006 se umístila na celkovém osmém místě, zvítězila ale v kategorii juniorů. V roce 2008 skončila pátá, roku 2011 třetí a v roce 2012 třináctá. V ročníku 2013 se vrátila do top ten a umístila se na deváté příčce a v dalších letech se opětovně dostala na pomyslné stupně vítězů: roku 2014 byla třetí, v následujícím roce druhá. V anketě Sportovec Evropy 2007 se umístila na 18. místě.

Martina Sáblíková is a Czech speed skater specialising in long distance races. She is a triple Olympic gold medal winner and multiple champion of the Czech Republic, Europe and the world, and holds several junior and senior world records.

She was born in Nové Město na Moravě on 27 May 1987, but her family lived in Žďár nad Sázavou from the time of her birth. She studied at the sports-focused Vincenc Makovský Grammar School in Nové Město na Moravě. In 2009, she moved to a new house in Velký Osek, where the first speed skating hall in Czechia was to be built. However, as these plans did not come to fruition, she returned to Žďár nad Sázavou in winter 2012/2013.

As a child, she played basketball. When she was 11, she was introduced to speed skating by the coach Petr Novák, who continues to train her today. She has been on the international stage since spring 2002, when she finished 36th at her first junior world championships. In the autumn of the same year, the first World Cup races took place; the elite cup division began to be promoted in 2004. The 2005/2006 season was a turning point in her career. She took part in the Turin Winter Olympics (finishing fourth in the 5,000 m race) and won the silver medal at the Junior World Championships. Starting in 2007, her medal collection grew rapidly. Over the years, she has brought home five golds, one silver and three bronzes from the European Championships, twelve golds and three silvers from the World Single Distance Championships, and three golds, one silver and one bronze from the World Allround Championships. At the Vancouver Winter Olympics, she won the 3,000 and 5,000 metres, and came third in the 1,500 metres. She won another Olympic medal, the silver, in the 3,000 metres at the Sochi Winter Olympics, and a few days later she defended her title in the longest, five-kilometre race. Since the 2006/2007 season, she has also dominated the World Cup in the long distance speed skating races, coming top in the allround ranking nine times.

In 2007, 2009 and 2010 she was named the Czech Sportsperson of the Year, and in 2010 she received the Oscar Mathisen Award. She has won the press survey "Sportsperson of the Year of the Czech Republic" three times – in 2007, 2009 and 2010. In 2006, she ranked eighth overall, but won the junior category. She came fifth in 2008, third in 2011 and thirteenth in 2012. In 2013, she returned to the top ten, finishing ninth place, and in subsequent years she found herself on the winners' rostrum again, coming third in 2014 and second the next year. In 2007, she was 18th in the European Sportsperson of the Year poll.

JÜRGEN SERKE

LITERÁRNÍ PUBLICISTA
/ LITERARY JOURNALIST

NĚMECKO
/ GERMANY

Literární publicista a sběratel Jürgen Serke působil v letech 1961–1969 ve zpravodajské agentuře UPI ve Frankfurtu nad Mohanem, v letech 1967 a 1968 referoval z Československa o tzv. pražském jaru. V letech 1970–1983 byl autorem magazínu Stern, následně pracoval pro curyšský týdeník Weltwoche (1984–1989); svou dráhu žurnalisty zakončil u německého deníku Die Welt (1990–1992).

Jürgen Serke zasvětil své životní dílo pronásledovaným a dlouho opomíjeným umělcům, mezi nimiž významné místo náleží moderním spisovatelům českým a spisovatelům německým z českých zemí. České prostředí měl možnost důkladně poznat v letech 1967 a 1968. Serkeovy pozdější časopisecky publikované literární reportáže a realizované výstavy, na nichž mohl prezentovat dlouhá léta shromažďované fotografie, dokumenty, rukopisy, dopisy a knihy, seznámily německé publikum s vrcholnými reprezentanty české literatury 20. století a rovněž se zaniklým světem německy psané literatury z Prahy, Čech a Moravy.

Perzekvovaným autorům věnoval Jürgen Serke několik knih: vedle německých spisovatelů a básníků, jejichž knihy byly páleny hitlerovským režimem, se Serke v knize *Vypuzení básníci (Die verbannten Dichter, 1982)* zabýval také autory postíženými poválečnými totalitními režimy – Jiřím Grušou, Milanem Kunderou, Josefem Škvoreckým, Pavlem Kohoutem nebo Ivanem Blatným. V samostatné knižní publikaci pojednal autor také svobodomyšlné spisovatele z východního Německa, kteří zůstali „doma v exilu“ a ve svém odporu vůči režimu se inspirovali osobnostmi Charty 77 (*Zuhause im Exil, 1998*).

Životním osudům a dílu německy mluvících autorů z českých zemí se pak věnoval v době normalizace, která výzkumu ani zviditelňování této problematiky v Československu nijak nepřála. Jeho kniha *Böhmische Dörfer – Putování opuštěnou literární krajinou* zahrnuje na padesát portrétů spisovatelů, kteří pocházeli z českých zemí, psali německy, byli vesměs postiženi nacistickým režimem, někteří z nich i následnou komunistickou diktaturou. Jde o autory, kteří doslova zmizeli z naší paměti, a Serkeova publikace, vydaná v roce 1987, nasměřovala pozornost zahraničí na složitý kulturní a geopolitický vývoj našeho regionu. Český překlad knihy (Triáda 2001) získal hlavní ocenění v prvním ročníku Magnesia Litera.

V Muzeu umění v německém Solingenu je od roku 2008 ve formě stálé výstavy pod názvem *Nebe a peklo let 1918 až 1989* prezentována Serkeova obšáhlá literární sbírka. Část svých sbírek zaměřených na pronásledované umělce představil Jürgen Serke výstavami v Berlíně, Vratislavi, Praze a Jeruzalémě.

Jürgen Serke se významně zasloužil o šíření té nejlepší části české literární tradice. Kniha *Böhmische Dörfer* oslaví v roce 2017 třicet let od svého prvního vydání.

The literary journalist and collector Jürgen Serke worked for the UPI news agency in Frankfurt am Main from 1961 to 1969, and spent 1967 and 1968 reporting on the Prague Spring from Czechoslovakia. Between 1970 and 1983, he was the author of the Stern magazine, then worked for the Weltwoche weekly in Zurich (1984–1989); he ended his journalist career at the German daily Die Welt (1990–1992).

Jürgen Serke dedicated his life's work to persecuted and long-forgotten artists, particularly modern Czech writers and German writers from the Czech Lands. He was handed an opportunity to gain an intimate insight into the Czech landscape in 1967 and 1968. Serke's later literary reports, published in journals, and exhibitions, where he was able to present photographs, documents, manuscripts, letters and books he had collected over the years, introduced a German audience to the cream of 20th-century Czech literature and the extinct world of German-written literature from Prague, Bohemia And Moravia.

Several of Jürgen Serke's books were on persecuted authors: besides German writers and poets whose books were burned by the Hitlerite regime, in *Die Verbannten Dichter* (1982) Serke also discussed authors affected by post-war totalitarian regimes – Jiří Gruša, Milan Kundera, Josef Škvorecký, Pavel Kohout and Ivan Blatný. In a separate book, the author also dealt with liberal East German writers who were "at home in exile" and, in their resistance to the regime, were inspired by figures involved in Charter 77 (*Zuhause im Exil, 1998*).

He explored the lives and works of German-speaking authors from the Czech Lands during the normalisation era, which did not favour research into, or the visibility of, this issue in Czechoslovakia. His book *Böhmische Dörfer – Wanderungen durch eine verlassene literarische Landschaft* includes some fifty portraits of writers who came from the Czech Lands, wrote in German, were broadly affected by the Nazi regime, and in some cases found themselves hounded by the subsequent Communist dictatorship. These are authors who had literally disappeared from memory, and Serke's 1987 publication directed the attention of foreign countries to the complex cultural and geopolitical developments in our region. The Czech translation of the book (Triáda 2001) won the main prize in the first year of the Magnesia Litera Awards.

In the Museum of Art in Solingen, Germany, Serke's extensive literary collection has been exhibited in the form of a permanent exhibition entitled *Heaven and Hell 1918–1989* since 2008. The parts of his collections focused on persecuted artists have been presented by Jürgen Serke at exhibitions in Berlin, Wrocław, Prague and Jerusalem.

Jürgen Serke has contributed considerably to the dissemination of the best of the Czech literary tradition. *Böhmische Dörfer* will be celebrating the 30th anniversary of its first edition in 2017.

**GEORGINA
SEHNOUTKA STEINSKY**

VÝZNAMNÁ KRAJANKA, MECENÁŠKA
/ PROMINENT EXPATRIATE, PHILANTHROPIST

KANADA
/ CANADA

Georgina Sehnoutka Steinsky donedávna zastávala funkci předsedkyně ve vlastní poradenské společnosti GSS Logic Inc. Do prosince roku 2008 byla výkonnou ředitelkou organizace „Imagine Canada“ s posláním pomáhat neziskovým a charitativním organizacím v Kanadě. Zastávala celou řadu funkcí ve federální vládě včetně funkce náměstkyně federálního ministerstva služeb – první osoba českého původu a jedna z mála žen v tak vysoké funkci. Stála za znovuoobením Baťových závodů v Česku, byla viceprezidentkou pojišťovny Manulife Financial stejně jako společnosti Bell Canada.

Její život začal v červnu 1946 v Hradci Králové narozením do jedné z nejvýznamnějších podnikatelských rodin Československa, továrníka Rudolfa Steinského-Sehnoutky a jeho tchána, podnikatele a mecenáše Cyrila Bartoně-Dobenína. Rodina patřila k československé podnikatelské elitě. V roce 1949 odešla rodina do emigrace.

Osobnost Georginy Sehnoutka Steinsky je v české krajské komunitě v Kanadě přijímána jednoznačně pozitivně. Hlavním centrem zájmu Georginy Steinsky-Sehnoutkové v Kanadě je její podpora sekci Českých studií na Torontské univerzitě (*University of Toronto – Munk School of Global Affairs, Centre for European, Russian and Eurasian Studies*). Ve své dobrovolnické činnosti vychází z odkazů svých rodičů, kteří byli velkými českými vlastenci a aktivními členy krajské komunity v Torontu. Maminka byla spisovatelka, básnířka a redaktorka českých novin v Torontu.

V Česku rozvíjí vzdělávací projekty evropského formátu. Od roku 2001 se např. podílí na aktivitách a podpoře Nadace rozvoje občanské společnosti (NROS), kdy její prastrýc, pan Ladislav Čerych, se svým bratrem Jiřím darovali NROS svoji rodinnou vilu v České Skalici. Georgina Sehnoutka Steinsky se aktivně účastní seminářů ve Vile Čerych, které každoročně pořádá NROS na téma občanské společnosti a její role v řešení aktuálních témat. Na řadě seminářů vystoupila se svými příspěvky, které vycházely z její zkušenosti z dlouholeté práce v kanadském neziskovém sektoru. V roce 2005 založil pan Ladislav Čerych Fond se vkladem tří milionů korun, který je určen ve prospěch podpory evropské spolupráce a občanské společnosti. V roce 2012 vložila Georgina Sehnoutka Steinsky do Fondu vklad přesahující částku jeden milion korun z dědictví po svých rodičích. Fond tak nese jméno „Fond Ladislava Čerycha a Jana a Jiřiny Steinsky-Sehnoutka“.

Georgina Sehnoutka Steinsky je organizátorkou a zároveň jednou z významných dáreků v projektu cíleném na odkaz osobnosti Václava Havla v Kanadě. Jedná se o dar bronzové bysty Václava Havla pro Manitobskou univerzitu (University of Manitoba).

Obětavá činnost Georginy Sehnoutka Steinsky vychází z hlubokého přesvědčení přispět k všeobecné prosperitě Česka a využít za tímto cílem všech svých pozitivních kanadských zkušeností.

Until recently, Georgina Sehnoutka Steinsky chaired her own consulting firm, GSS Logic Inc. Until December 2008, she was the executive director of Imagine Canada, an organisation helping non-profit and charitable organisations in Canada. She also held a number of senior positions in the Canadian federal government, including deputy ministry at the federal ministry of Supply and Services – the first person of Czech descent and one of the few women to hold such a high office. She was responsible for the re-launch of the Bata company in Czechia, and was a senior vice-president of Manulife Financial and Bell Canada, two major Canadian corporations.

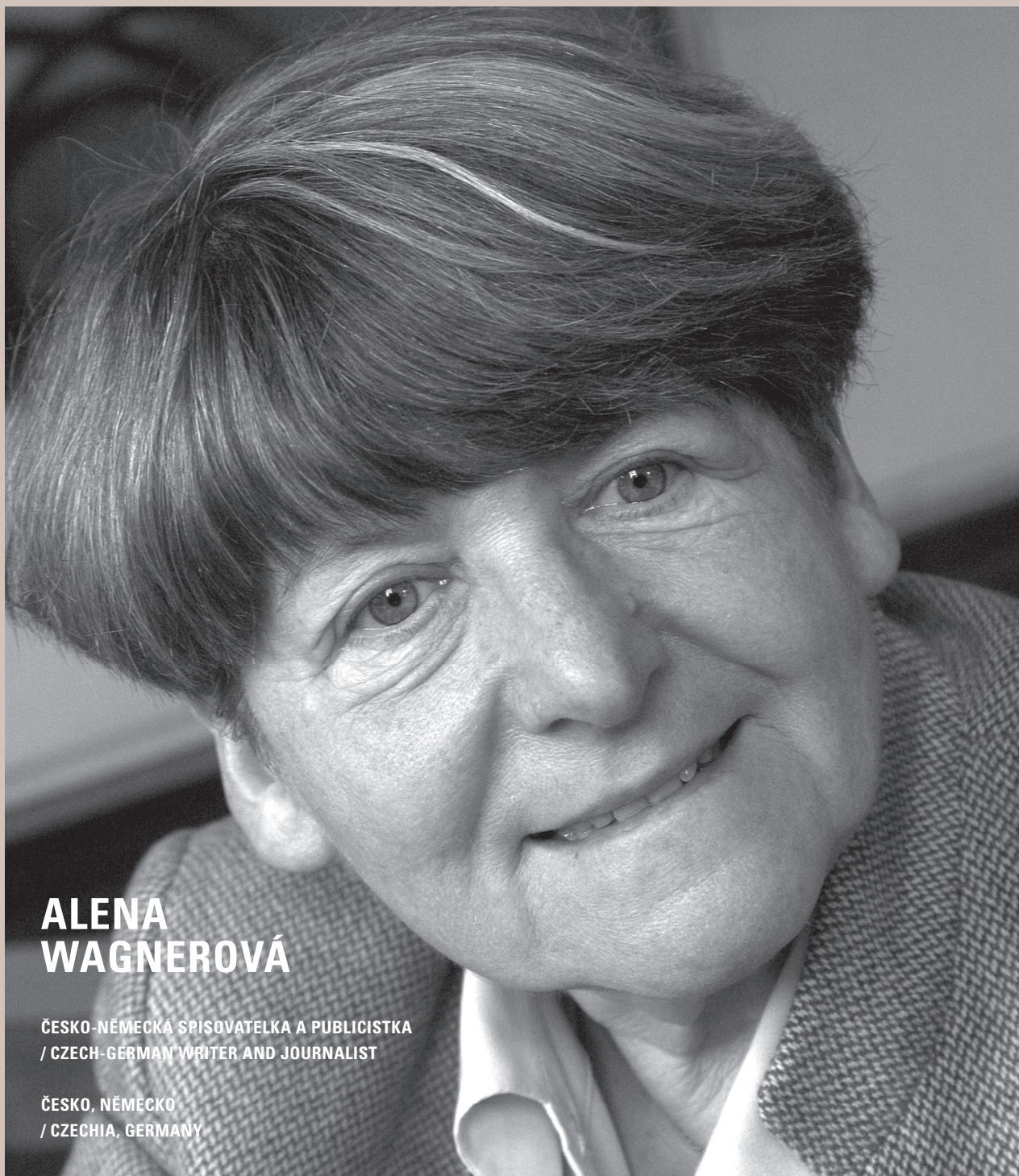
Her life began in Hradec Králové in June 1946, when she was born into one of the most significant entrepreneurial families in Czechoslovakia, that of the textile factory owner Rudolf Steinsky-Sehnoutka and his father-in-law, the entrepreneur and philanthropist Cyril Bartoň-Dobenín. The family, part of the Czechoslovak business elite, emigrated in 1949.

Georgina Sehnoutka Steinsky is warmly recognized by the Czech expatriate community in Canada. Georgina Sehnoutka Steinsky's main focus of attention in Canada is her support of Czech Studies at the University of Toronto at the Munk School of Global Affairs, Centre for European, Russian and Eurasian Studies. In her volunteering, she draws on the legacy of her parents, who were strong Czech patriots and active members of Toronto's expatriate community. Her mother was a writer, poet and editor of a Czech newspaper in Toronto.

In Czechia, she supports educational projects. Since 2001, she has been involved in the activities and support of the Civil Society Development Foundation (NROS); in that year, her great uncle, Ladislav Čerych, and his brother Jiří donated their family villa in Česká Skalice to NROS. Georgina Sehnoutka Steinsky personally attends the seminars at Villa Čerych that are organised every year by the NROS on the subject of civil society and its role in addressing current topics. At some seminars, she has delivered papers based on her many years' experience of working in the Canadian non-profit sector. In 2005, Ladislav Čerych set up a Fund with a contribution of CZK 3 million, which is intended for activities promoting European cooperation and civil society. In 2012, Georgina Sehnoutka Steinsky donated more than a million crowns of her inheritance from her parents to the Fund. The Fund is thus named the Ladislav Čerych and Jan and Jiřina Steinsky-Sehnoutka Fund.

Georgina Sehnoutka Steinsky is the organiser and a major donor of a project aimed at preserving Václav Havel's legacy in Canada by gifting a bust of him to the University of Manitoba.

Georgina Sehnoutka Steinsky's selfless work stems from a deep commitment to contribute to the general prosperity of Czechia and to tap into all of her positive Canadian experience in order to achieve this.

**ALENA
WAGNEROVÁ**

ČESKO-NĚMECKÁ SPISOVATELKA A PUBLICISTKA
/ CZECH-GERMAN WRITER AND JOURNALIST

ČESKO, NĚMECKO
/ CZECHIA, GERMANY

Alena Wagnerová, spisovatelka, kulturní publicistka a orální historička se narodila a vyrůstala v Brně. Na gymnáziu patřila do brněnské části skupiny šestatřicátníků spojené se jménem Václava Havla, po maturitě studovala na Masarykově univerzitě biologii a pedagogiku, později divadelní vědu. Po promoci vystřídala řadu povolání, než na počátku šedesátých let, když už to bylo možné, začala psát a publikovat v tehdejších kulturních časopisech, především v měsíčníku Plamen. V roce 1968 vydala společně s Vladimírem Janovicem reportážní esej *Neohlížej se, zkameníš* o významné inovativní komunistické odbojové skupině Předvoj, z ideologických důvodů zapomenané. O rok později odešla z osobních důvodů do Spolkové republiky Německo a zde se jako autorka začala systematicky věnovat kultuře, historii a společenským otázkám střední Evropy, česko-německým vztahům a postavení ženy v moderní společnosti ve snaze, aby normalizační Československo nebylo zapomenuto jako součást Evropy. Listopad 1989 jí otevřel možnost se znovu aktivně podílet na kulturním dění v Česku, publikovat v obou jazycích a působit jako zprostředkovatelka mezi německou a českou kulturou a společností v procesu sjednocující se Evropy. Od roku 1991 tak pravidelně píše o české kultuře do Neue Zürcher Zeitung a jiných médií, v této době vyšly v obou jazycích také její biografie věnované Mileně Jesenské, Sidonii Nádherné, rodině Franze Kafky a další práce. Jako orální historička spolupracovala na mezinárodním projektu Paměť žen, vydala, také v obou jazycích, dvě knihy o německé a české zkušenosti pohraničí *Odsunuté vzpomínky* a *Neodsunuté vzpomínky*, v letech 2004–2007 vedla orální historickou část projektu české vlády Dokumentace osudů odpůrců národního socialismu v Sudetech a vydala jednu z výsledných publikací *A zapomenuti vejdemo do dějin*. V projektu Paměť kraje s Leošem Nikrmajerem a Jiřím Petrášem zpracovala historii a zkušenost kolektivizace a reprivatizace zemědělství v jihočeském regionu Zbudovská Blata s plánovaným srovnávacím pokračováním v Braniborsku. Je členkou českého a mezinárodního PEN klubu, předsednictva Nadace Heinricha Bölla v Sársku a byla také (1987) první předsedkyní iniciativy za záchranu historické hutě v sárském Völklingenu, která dnes patří mezi světové kulturní památky. V roce 2005 jí byla časopisem Listy za zásluhy o politickou kulturu a občanský dialog udělena Cena Pelikán.

Alena Wagner, writer, cultural journalist and oral historian, was born and raised in Brno. At grammar school, she belonged to the Brno branch of the Thirty-Sixers, a group associated with Václav Havel. She went on to study biology and teacher training, and subsequently theatre science, at Masaryk University. Upon graduating, she tried her hand at several occupations before, in the early 1960s – when the opportunity arose, she started writing and publishing in the cultural journals of that time, especially in the monthly Plamen. In 1968, together with Vladimír Janovic, she published the essay *“Don't look back, you'll turn to stone”* as a report on Předvoj (“Vanguard”), the prominent innovative Communist resistance group that had been forgotten for ideological reasons. A year later, she went to the West Germany for personal reasons and here, as an author, she began to systematically devote herself to culture, history and social issues in Central Europe, Czech-German relations and the position of women in modern society, trying to ensure that Czechoslovakia – by now undergoing “normalisation” – was not forgotten as part of Europe. In November 1989, she was handed an opportunity to participate actively again in cultural events in Czechia, to publish in both languages, and to act as a mediator between German and Czech culture and society in the process of European unification. Since 1991, she has therefore regularly written about Czech culture in Neue Zürcher Zeitung and other media. It was in the early 1990s that her biographies on Milena Jesenská, Sidonie Nádherná, Franz Kafka's family and other works were published in both languages. As an oral historian, she contributed to the international project “Memory of Women”, she published two books on the German and Czech experience of the border regions, *Odsunuté vzpomínky* and *Neodsunuté vzpomínky*, which were also published in both languages, in 2004–2007 she managed the oral history part of the Czech government's project “Documentation of the Fates of Opponents of National Socialism in the Sudetenland”, and released one of the resulting publications, *A zapomenuti vejdemo do dějin*. In the “Memory of the Region” project, she worked with Leoš Nikrmajer and Jiří Petráš on the history and experience of the collectivisation and re-privatisation of agriculture in the South Bohemian region of Zbudovská Blat, with plans for a comparative follow-up focusing on Brandenburg. She is a member of the Czech and international PEN Club, the Heinrich Böll Foundation presidency in Saarland, and (in 1987) was the first chairperson of an initiative to save the historic ironworks in Völklingen, Saarland, which is now part of the world's cultural heritage. In 2005, she was awarded the Pelikán Prize by the Listy periodical for her achievements in political culture and civil dialogue.

**VĚRA
YABÉKO VITÁČKOVÁ**

LÉKAŘKA, HONORÁRNÍ KONZULKA ČESKÉ REPUBLIKY
/ DOCTOR, HONORARY CONSUL OF THE CZECH REPUBLIC

KAMERUN
/ CAMEROON

Věra Yabéko Vitáčková se narodila 19. dubna 1944 v Kácově nad Sázavou. V roce 1962 dokončila Střední zdravotnickou školu v Kolíně. V roce 1970 získala na Lékařské Fakultě Univerzity Karlovy v Praze titul MUDr., v roce 1974 pak úspěšně absolvovala 1. atestaci v oboru pediatrie. Jakožto absolventka s výbornými výsledky se zaměřením na tropickou medicínu byla v roce 1970 vyslána na šestiměsíční stáž pořádanou Ministerstvem zdravotnictví v Kamerunu. Vzhledem k nedostatku lékařů jí tamější ministerstvo nabídlo pokračovat v oboru tropické pediatrie a klinickém výzkumu drepanocytózy.

Od roku 1970 do současnosti působí jako vedoucí lékařka Clinique Mère et Enfant v Douale v Kamerunu.

Paní doktorka Věra Yabéko Vitáčková působí v kamerunském přístavním městě Douala již 46 let jako rodinná lékařka. Mezi její klientelu patří, kromě místních pacientů, též krajané, řada emigrantů, státní úředníci i obchodníci. Jako lékařka je paní Yabéko v kamerunské společnosti velmi uznávaná. Mnoho lidí ji na ulicích zdraví, zastavují ji s prosbou o radu či pomoc ve zdravotních záležitostech. Z různých referencí tak vyplývá, že lidsky i odborně si jí obyvatelé Doualy velmi cení.

Doktorka Yabéko zároveň vykonává funkci honorární konzulky České republiky. V roce 2003 získala exequatur a začala vykonávat svou funkci. Velvyslanectví ČR v Abuje její práci hodnotí jako velmi obětavou, vstřícnou. Paní Yabéko je jak českým občanům, tak Velvyslanectví ČR v Abuje velmi nápomocna při jednání s kamerunskými úřady a je vždy k dispozici občanům v nouzi.

Vedle svých konzulských povinností se aktivně zasazuje o udržování krajské komunity, pro niž pořádá pravidelná setkání udržující českou kulturu a sounáležitost.

MUDr. Věra Yabéko šíří dobré jméno Česka v zahraničí svými zásluhami v oblasti medicíny, osobní obětavostí a jako konzulka s velkým nasazením reprezentuje Česko.

Věra Yabéko Vitáčková was born in Kácov nad Sázavou on 19 April 1944. In 1962, she completed Secondary Nursing School in Kolín. In 1970, she was awarded the medical title MUDr. at the Faculty of Medicine of Charles University, Prague, and in 1974 she successfully passed her first paediatric certification. As a graduate boasting excellent results with a focus on tropical medicine, in 1970 she was sent on a six-month internship organised by the health ministry in Cameroon. Due to a shortage of physicians, the ministry there offered to let her continue in the field of tropical paediatrics and clinical research into drepanocytosis.

Since 1970, she has been the head physician at the Clinique Mère et Enfant in Douala, Cameroon.

Dr Věra Yabéko Vitáčková has spent 46 years as a family doctor in Cameroon's port city of Douala. Besides local patients, her clients include compatriots, emigrants, civil servants and business people. As a doctor, Dr Yabéko is well respected in Cameroonian society. Many people greet her in the streets, and stop her to seek her advice or help in health matters. Numerous assorted references show that she is highly esteemed by the people of Douala both as a person and an expert.

Dr Yabéko is also an honorary consul of the Czech Republic. She received an exequatur in 2003 and began to perform her duties. The embassy considers her work to be very dedicated and accommodating. Dr Yabéko is very helpful both to Czech citizens and the Abuja embassy in dealing with the Cameroonian authorities and is always available to citizens in need.

In addition to her consular duties, she actively seeks to maintain the compatriot community, for which she holds regular gatherings fostering Czech culture and a sense of belonging.

Dr Věra Yabéko spreads the reputation of Czechia abroad with her achievements in the field of medicine and with her personal dedication, and as a consul she is highly diligent in representing Czechia.

V roce 2017 vydalo
Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky

